



Bůh stvořil vesmír, aby měl čím ozdobit jesličky

(Enrique Monasterio)



Pro vznik tradice jesliček – betlému – měla význam událost, která se stala v roce 1223. Tehdy pozval italský šlechtic Giovanni di Velita jáhna Františka z Assisi, aby strávil Vánoce na jeho panství. Budoucí světec si prý přál vidět, jak právě narozený Ježíšek leží v nuzném chlívě na seně v jesličkách, a rozhodl se, že tento výjev zobrazí. Vybral si pro ni jeskyni na vrcholu skalnatého kopce u vesničky Greccio, kterou upravil jako kapli a uspořádal v ní výjev narození Páně. Sem pozval v noci 24. prosince 1223 vesničany z širého okolí. Když nastala půlnoc, rozezněly se všude zvony a kopec se míhal mnoha světly, jak si příchozí svítily na cestu pochodněmi. Když vystoupali k jeskyni, uviděli jesličky, oslíka a telátko. Při nich sloužil kněz mši a František četl úryvky z Lukášova evangelia, které jediné vypráví podrobněji o Kristově narození.

Podle tradice byla tato událost nejen prvním „betlémem“, ale byla tu prý poprvé sloužena i půlnoční mše. Lidé, kteří viděli figurku dítěte Ježíše nabyli dojmu, že to dítě je živé a spí.

OBSAH

Úvodník	
Úvodní slovo Mons. Martina Davídka	3
Událost	
Červená středa v litoměřické diecézi	4
Duchovní slovo	
Duchovní slovo Mons. Jana Baxanta	5
Vánoce v litoměřické diecézi	
Advent a vánoční bohoslužby	6
Křesťanský rok	
Advent a adventní věnce	7
Výroční kanonizace	
Osłavy 30. výročí kanonizace sv. Anežky České	8
Rozhovor	
Rozhovor s P. Antonínem Komanem	10
Příběhy svatých	
Svatá Anežka Česká	12
Církevní turistika	
Kostel Narození Panny Marie v Doksanech	13
Biblické příběhy	
Příběhy apoštolského vyznání víry	14
Představujeme knihu	
Kniha Jezuliatko opäť prichádza	15
Kalendárium	
Kalendárium na listopad / prosinec	15
Zprávy	
Zprávy z diecéze	16
Charita	
Charita ukončuje stávkovou pohotovost	18
Ceny Charity Česká republika	18
Famí charita Česká Lípa	19
Tříkrálová sbírka 2020	19
Pozvánky	
Knižní nabídka a pozvánky	20
Fotogalerie	
Ohlédnutí za událostmi měsíce	23



Na obálce:
Vánoční mše
pro rodiny
v kostele
Všech svatých
v Litoměřicích
(2018)

Foto:
Dominik Faustus

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
24. ročník • 5. číslo • 30 Kč



Úvodní slovo

Jedno jubileum končí, druhé začíná...

Rok, ve kterém jsme si připomínali 30. výročí politického převratu, nazývaného též sametovou revolucí, která je neodmyslitelně spojená se svatořečením české princezny, sv. Anežky Přemyslovny, se pomalu chýlí ke konci. Dlužno dodat, že Anežka Česká byla dána jako malé děvčátko na výchovu k sestrám premonstrátek do doksanského kláštera, který se dnes nachází na území litoměřické diecéze. Zde pak se jí dostalo nejen výchovy, ale mohla se seznámit i s vysokou klášterní kulturou, jejíž byl doksanský klášter nositelem. Bohu díky i dnes, po více jak osmi staletích od svého založení, je doksanský klášter místem modlitby sester premonstrátek a přichází sem pravidelně mnoho poutníků, aby se zde modlili za nová zasvěcená povolání. Naposled zde byl poutníkem pravidelných prvopátečních poutí za zasvěcená povolání i litoměřický biskup Mons. Jan Baxant, který v pátek 6. prosince 2019, na svátek sv. Mikuláše, popřál nově zvolené představené mnoho Božích milostí ke službě v komunitě sester. Stát v čele řeholní komunity totiž neznamená vládnout, ale sloužit a připodobnit se samotnému Ježíši Kristu, který se ponížil a vzal na sebe přirozenost služebníka, jak víme z biblických textů.



Nadcházející rok je však právě tak důležitý, jako rok téměř uplynulý. Rok 2020 totiž bude rokem, kdy si připomeneme čtvrtstoletí od svatořečení naší Paní Zdislavy papežem Janem Pavlem II., dnes již též církví prohlášeným za svatého. Krátce poté, kdy byla Paní Zdislava v Olomouci 21. května 1995 kanonizována, požádal tehdejší biskup Mons. Josef Koukl, aby se stala hlavní patronkou litoměřické diecéze, k čemuž vzápětí došlo.

Naše diecézní patronka, svatá Zdislava z Lemberka, byla současnici sv. Anežky České a území tehdy ještě neexistující litoměřické diecéze bylo posvěceno životem, modlitbou i prací těchto dvou vynikajících žen. Nadcházející 25. výročí svatořečení paní Zdislavy nelze tedy pominout jen jako jakési zastavení uprostřed časů, ale pojí se s ním ještě i další jubileum, totiž 800. výročí od Zdislavina narození, které budeme v roce 2020 slavit nejen s bratry dominikány v Jablonném v Podještědí, kteří k tomuto výročí připravili bohatý celoroční program, ale budeme jej prožívat v celé diecézi i církvi.

Výhled do budoucna je nutný. O tom, co se událo v závěrečné části roku, přináší toto číslo časopisu informace, které by neměly zapadnout, ale naopak by se měly připomenout jako ohlédnutí s poděkováním za ně. Během tohoto roku přišla řada dopisů, z nichž některé byly zveřejněny na stránkách Zdislavy, některé od dlouhodobých přispěvatelů sloužily spíše jako inspirace pro další práci a některé byly poděkováním. Je na místě vám všem, kteří jste takto přispěli, poděkovat také, a všem popřát radostné prožití konce občanského roku s přáním mnohého Božího požehnání a milostí do roku nového, v němž máme opět co slavit.

V Kristu

Mons. Martin Davídek

ČERVENÁ STŘEDA V LITOMĚŘICKÉ DIECÉZI

Den připomínky všech pronásledovaných pro svou víru

Ve středu 27. listopadu 2019 se na mnohých místech světa uskutečnila akce s názvem **Červená středa – #RedWednesday**. K této iniciativě, která byla založena britskou organizací Aid to the Church in Need (Církev v nouzi), se v letošním roce připojily také některé farnosti v litoměřické diecézi.

Mezi těmi, které se podělily i o své fotografie z této akce, patřily např. katedrála sv. Štěpána a kostel Všech svatých v Litoměřicích, kostel sv. Martina a Navštívení Panny Marie v Liběšicích u Žatce, kostel sv. Petra a Pavla v Sutomi, kostel sv. Barbory v Otvicích a také farnost při kostele Nanebevzetí Panny Marie v Ústí nad Labem.

Základním poselstvím iniciativy je prosazování svobody vyznání, vzájemné tolerance ve společnosti a podpoření solidarity se všemi oběťmi pro víru ve světě.

Vizuálním symbolem této akce je červené světlo a červené nasvětlení památek, které symbolizuje krev trpících za svou víru. Každá ze zúčastněných farností vyjádřila navíc svoji podporu ještě vlastním programem. Tedy nejen barevně nasvíceným kostelem, ale především společnou modlitbou či liturgií za oběti, čtením textů k tématu při svíčkách a také průvodem s rozsvícenými, vlastnoručně vyrobenými červenými lampy.

Červená středa je společnou akcí České biskupské konference, Ekumenické rady církví a Federace židovských obcí, která upozorňuje na problematiku náboženské svobody a pronásledování pro víru ve světě.

První ročník proběhl ve světě v roce 2016, v České republice se poprvé uskutečnil v roce 2018. Letošní ročník zaznamenal po celém světě i v ČR nárůst mnoha dalších míst, které se k iniciativě aktivně připojily.

Iniciativa Červená středa – #Red Wednesday se uskutečňuje za finanční podpory Ministerstva kultury ČR.

Redakce

POSTAVME SE ZA VÍRU A SVOBODU

www.cervenastreda.cz



Foto: archiv farnosti

Kostel sv. Martina a Navštívení P. Marie, Liběšice u Žatce



Foto: Jana Chadimová / Člověk a víra

Kostel Nanebevzetí Panny Marie v Ústí nad Labem



Foto: Dominik Faustus

Kostel sv. Petra a Pavla, Sutom

Kostel sv. Barbory, Otvice

Kostel Všech svatých, Litoměřice

Katedrála sv. Štěpána, Litoměřice



Foto: Dominik Faustus



Foto: archiv farnosti



Foto: Marie Mazancová



Foto: Martin Davídek

Bratři a sestry,

adventní doba zahajující nový liturgický rok, stejně jako začátek nového občanského roku, je vždy spjata s Pannou Marií, do jejíž ochrany se rádi a často svěčujeme. Naše diecéze je posetá krásnými Mariánskými svatyněmi, mnohde i poutními místy, a během roku se na nich scházíme, abychom Panu Marii oslavovali jako Matku, Přímělkyni a Pomocnici. Spojení matky a pomocnice je logické a srozumitelné. Vždyť ke komu se dítě utíká ve chvílích jakéhokoliv ohrožení, aby našlo bezpečí, než právě k matce!

Někdy se snad i nám dospělým lidem stává, že když máme někoho druhého požádat o pomoc, připadáme si hloupě, trapně a nepatřičně. Považujeme to za projev nezralosti, nedostatečnosti a slabosti. Ale to je veliký omyl. Nejsme méněcenní, když potřebujeme pomoc druhých. Naopak, je to velká příležitost k uvědomění si jednak toho, že na tomto světě je stále dost lidí, možno říci našich viditelných i anonyrních přátel, kteří rádi a s ušlechtilostí srdce chtějí druhým pomáhat, a pak my sami, i kdybychom sebevíce chtěli, stejně na všechno nestačíme. Naše možnosti a síly jsou omezené. Panna Maria jako Pomocnice se nevnučuje do naší přízně a už vůbec ne proto, aby nám ukázala, že jsme v tomto světě k něčemu. Její pomoc je laskavá nabídka a my bychom byli hloupí, kdybychom odmítli toho, kdo nám chce s dobrým srdcem pomáhat, kdo na nás myslí a chce naše dobro. Odmítnout by byla naše úhona. Při hledání záchrany a bezpečí jistě nikdy nepomineme naše blízké, neboť i oni v nouzi se obračejí s důvěrou o pomoc na nás a Panna Maria Matka je přece naší blízkou příbuznou. Toto konstatování není jakousi zbožnou pohádkou, to je skutečný stav, zajištěný dobrým Bohem, protože Otcem.

Bohaté i dramatické dějiny našich nádherných diecézních Mariánských míst dosvědčují hlubokou víru našich předků, kteří během staletí na tato místa přicházeli s prosbou o pomoc k Panně Marii Matce a duchovní pomoci a posily

Duchovní slovo Mons. Jana Baxanta na závěr roku 2019



Foto: Dominik Faustus

se jim tam dostávalo. Prosili a děkovali za své rodiny, vyprošovali si trpělivost v nemocech a utrpeních.

K Matce Marii se přece vždy putuje s důvěrou! Statečně, bez jakéhokoliv studu, se pevně drželi drahocenné křesťanské víry, zdroje, ze kterého i my v naší současnosti vycházíme a na který navazujeme

u vědomí, že i dnes, nejenom na nás, ale i na naše rodiny a blízké přátele mohou z různých stran číhat všelijaká nebezpečí a ohrožení. Křesťanská víra a křesťanský život našich předků, jejich i naše křesťanské kořeny, čím by oni bez nich byli, a čím bychom bez nich byli my?

A čím jsou pro nás vlastně tyto kořeny? Čím byly našim předkům? Stromy mívají své kořeny v zemi, vidět nejsou, ale víme, že každý strom své kořeny má a vyhání je k vodě. Bez tohoto životodárného zdroje by každý strom uschl, zahynul. V tomto obraze se může vidět každý z nás, protože každý člověk je krásná rostlina, ojedinělý strom. Také starý strom bývá urostlý a krásný, ne však tím, že se napařuje před lidskýma očima, ale kvalitou svého ovoce a zdravím svých výhonků. Jsou jimi mezilidské vztahy, propojenost, vklad rodičů, vše, co jsme, čemu jsme se naučili, co jsme si vložili do srdce – podle toho se pak projevujeme navenek. Lidská společnost bez minulosti, bez tradic a tedy bez kořenů nemá na čem stavět, ztrácí budoucnost. Naši věřící předkové, budovatelé a obnovovatelé především Mariánských svatyn v naší litoměřické diecézi, to v žádném případě nebyli nějakí zpozdilci a nevzdělanci. Naopak, mnozí z nich překypovali životní moudrostí a rádi ji předávali svým dětem. Kořen ukrytý v zemi vidět nelze. Hodnotné tedy není jen to, co se třpytí, na co dopadá jas slunce a popularity, co můžeme spatřit, změřit, ohmatat. Jsou právě i neviditelné skutečnosti, bez kterých nemůžeme existovat. Lásku nevidíme, nemůžeme ji chytit do ruky ani ji zvážit a změřit. Lidé, kteří se mají rádi, to sice projevují i navenek, ale nestačí se jen na někoho sentimentálně dívat a usmívat, je nutné se pro něho obětovat, pamatovat na jeho dobro, ustoupit do pozadí, nemyslet na sebe. Panna Maria jako Matka a Pomocnice je nám v tomto duchu stále nablízku svým příkladem. Vzpomínka na ni, především v adventní době, nás potěší a posílí. A nový rok začínat právě s ní, s vědomím jejího odhodlání být nám vždy nablízku tak, jako bývá nablízku každá dobrá, starostlivá matka; je nám zárukou Boží přízně a požehnání.

+ Jan Baxant

ADVENT A VÁNOCE v litoměřické diecézi

V průběhu doby adventní a vánoční probíhají koncerty vážné a duchovní hudby v mnoha kostelích litoměřické diecéze a dokreslují tak krásnou atmosféru Vánoc.

Do tradiční České mše vánoční Jakuba Jana Ryby, která se stala již neodmyslitelným symbolem českých Vánoc, se můžete zaposlouchat např. v Krnsku, Libochovanech, Liberci, Hrádku nad Nisou nebo Holanech.

Aktuální seznam koncertů a událostí najdete v pozvánkách na 20. a 21. straně tohoto čísla časopisu Zdislava.



Hlavní BOHOSLUŽBY v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích

úterý	24. 12. 2019	24.00 hodin	Štědrovečerní mše svatá „Půlnoční“ (od 9.00 hodin žehnání Betlémského světla)
středa	25. 12. 2019	10.00 hodin	Hod boží vánoční - celebruje Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický
čtvrtek	26. 12. 2019	10.00 hodin	Svatoštěpánská poutní slavnost - celebruje Mons. Jan Baxant
úterý	31. 12. 2019	16.00 hodin	Děkovná bohoslužba - celebruje Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický
středa	1. 1. 2020	10.00 hodin	Slavnost Panny Marie, Matky Boží - celebruje Mons. Jan Baxant

Časy a místa dalších bohoslužeb v období od Vánoc až do Nového roku lze nalézt na webu litoměřické diecéze: www.dltm.cz v sekci: „Diecézní katalog“, proklik: „Bohoslužby“.

AKCE v době adventní

čtvrtek	12. 12. 2019	16.00 hodin	Zahájení 33. ročníku VÝSTAVY BETLÉMŮ v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Ústí nad Labem
sobota	21. 12. 2019	10.45 hodin	Nádraží Litoměřice (město) - skauti přivezou vlakem Betlémské světlo Bližší informaci na: www.betlemskesvetlo.cz
pondělí	23. 12. 2019	15.00 hodin	Litoměřický Hospic sv. Štěpána pořádá tradiční adventní akci ŽIVÝ BETLÉM S PRŮVODEM (Betlémský průvod se zvířátky: řazení od 15 hodin u divadla K. H. Máchy, průvod vychází z Mírového náměstí v 15.30 hodin.)
pondělí	23. 12. 2019	16.00 hodin	CO SE STALO V BETLÉMĚ divadelní ztvárnění narození Ježíše Krista na Dómském náměstí



Již od roku 2012 se mohou farnosti v celé České republice připojit k projektu Křesťanské Vánoce. V době internetu, chytrých telefonů a všeobecného používání těchto technických vymožeností, umožňuje webový portál www.krestanskevanoce.cz získat široké veřejnosti velmi rychle potřebné informace o adventním a vánočním dění ve farnostech (např. o bohoslužbách, koncertech, žehnání adventních věnců, rozsvěcení stromu nebo o betlémech v kostelích).

Pro ty, kteří již využívají projekt Noc kostelů, nebude způsob přihlašování do projektu Křesťanské Vánoce neznámý. Přihlásit svoji farnost může duchovní správce. V jedné přihlášce lze přihlásit více kostelů, pokud je spravuje stejný duchovní správce a mají společnou kontaktní osobu a editora.

Pokud se přihlašujete poprvé, obdržíte své ID a přihlašovací údaje při prvním přihlášení. Poté již můžete zadat (i průběžně přidávat či editovat) informace, které chcete, aby byly veřejnosti přístupné. Můžete připojit fotografie vašeho kostela, betlému, napsat program s časy bohoslužeb v době adventu a Vánoc.

Doba adventní a vánoční přivádí do kostelů nejen ty, kteří navštěvují kostely v průběhu celého roku, ale také ty, kteří by do těchto míst jindy nepřišli. Projekt Křesťanské Vánoce přináší přímé pozvání, umožňuje vstoupit a pochopit každému pravý smysl křesťanských Vánoc, kterým je narození Ježíše Krista Spasitele.

Podělte se o společnou radost z Jeho příchodu s více lidmi...

Chcete-li na diecézním webu ve fotogalerii představit také své fotografie vánočně vyzdobených kostelů a betlémů, nebo ukázat okamžiky slavnostních událostí ve vaší farnosti, neváhejte a pošlete je na e-mail: krestanskevanoce@dltm.cz

Vánoce, stejně jako Velikonoce, mají svoji přípravnou dobu, kterou nazýváme advent. Termín advent vychází z latinského adventus, tedy příchod. Běžní lidé jej vnímají jako období na konci občanského roku a spojují si ho výlučně s narozením Ježíška, ale my křesťané s počátkem adventu naopak nový liturgický rok zahajujeme a advent vnímáme nejen jako období přípravy na oslavu Spasitelova narození, ale také si uvědomujeme důležitost nepomíjet vnitřní přípravu na jeho Druhý příchod na svět. S tím také souvisí používání fialové barvy během obřadů na znamení pokání a usebranosti, s výjimkou třetí neděle adventní.

Přestože počátky čtyřtýdenního adventu můžeme sledovat už za Řehoře Velikého (590–604), v současné podobě se slaví až od 10.–11. stol., i když třeba Milánská liturgie má adventních nedělí dodnes šest. Doba adventu má dvojí povahu: je to čas příprav na oslavu Narození Páně, ale zároveň je to doba, kdy v myšlenkách směřujeme k očekávání Spasitelova druhého příchodu na konci věků, což se odráží i ve způsobu slavení jednotlivých adventních týdnů.

PRVNÍ NEDĚLE ADVENTNÍ

První neděle adventní se lidově říká železná. Evangelium tuto neděle hovoří o druhém příchodu Páně a nabádá k bdělosti. Starozákonní čtení volají po příchodu Mesiáše, novozákonní pak napomínají, abychom procitli ze spánku a odložili skutky temnoty: „Neboť nyní je nám spása blíže...“ (srov. Ř 13,11-14) a abychom posilnili srdce a byli bezúhonní „až přijde náš Pán Ježíš se všemi svými svatými.“ (srov. 1Te 3,12-4,2)

DRUHÁ NEDĚLE ADVENTNÍ

Druhá neděle adventní je označována jako bronzová. Evangelium druhé adventní neděle vyzývá ústy Jana Křtitele k pokání. Kristus je zvěstován jako ten, který přináší univerzální spásu a který nastolí nová nebesa a novou zemi. V tento den bychom měli zářit čistotou a být bez hříchu ... s plnou mírou dobrých skutků (srov. Fp 1;4-6.8-11). Tuto neděle charakterizuje zaslíbení, napomenutí a radostné očekávání: „Hle, Pán přijde spasit lidi všech národů a k radosti vašeho srdce dá, že uslyšíte jeho mocný hlas.“ (srov. Iz 30,19.30)

ADVENT A ADVENTNÍ VĚNEC

TŘETÍ NEDĚLE ADVENTNÍ

Třetí adventní neděle se také označuje jako Gaudete (= Radujte se), anebo lidově stříbrná. Tato neděle liší v tom, že její liturgická barva je růžová na zdůraznění předvánoční radosti. Evangelium opět hovoří o Janu Křtiteli, který poukazuje na Izajášem předpovězené zázračné činy Mesiáše. Novozákonní čtení vyzývá k trpělivosti a napomíná: „Posilněte svá srdce, neboť příchod Páně je blízko.“ (Jk 5,7-10). Za zvláštní zmínku stojí také responziální žalm, který sestává z většiny veršů chvalozpěvu Panny Marie během návštěvy u sv. Alžběty, tzv. Magnificat.

ČTVRTÁ NEDĚLE ADVENTNÍ

Čtvrtá neděle adventní je známá jako zlatá. Je to v období příprav na slavnost Narození Páně a mešní propria se nesou ve znamení události, které bezprostředně předcházely Kristovu narození. Modlitba po přijímání náš pohled soustředí na nadcházející svátek modlitbou: „Pomáhej nám, ať se dobře připravíme na blížící se slavnost narození našeho Spasitele, abychom se v den jeho příchodu mohli radovat ze setkání s ním.“ Tento den již otevírá tajemství vánočních svátků, jak shrnuje pátá adventní preface: „Neboť už svítá na den vykoupení a blízko je doba naší spásy, kdy přijde zachránce, náš Pán Ježíš Kristus.“

ADVENTNÍ VĚNEC

K době adventní dnes už také neodmyslitelně patří adventní věnec se čtyřmi svícemi, které se postupně zapalují. Dle tradice je první svíčka svíčkou proroků, kteří předpověděli narození Mesiáše, druhá svíčka je svíčka betlémská, symbol lásky, třetí je pastýřská a je symbolem radosti z blížících se událostí, a čtvrtá svíčka je andělská, symbol míru a pokoje.

Tento zvyk je poměrně mladý, neboť první adventní věnec tak, jak jej známe, je přepisován protestantskému duchovnímu a učiteli Johannu Heinrichovi Wichernovi z Hamburku, který působil v sirotčinci a děti se ho neustále nedočkavě ptaly, kdy už budou Vánoce. Wichern tedy roku

1839 vzal staré dřevěné kolo od vozu, připevnil na ně 23 svící, z toho 4 větší, a „věnec“ pověsil ke stropu. Během pobožnosti se pak každý den zapalovala jedna svíce, v neděli vždy větší. Zvyk se brzy rozšířil po celém Německu a od 1. třetiny 20. století je zmiňován i v katolickém prostředí. Adventní věnec se svícemi ale zároveň nepřímo odkazuje na starou židovskou tradici, Svátek světel (=Chanuka). V Rakousko-Uhersku, tedy i v našich zemích, se ale ještě mnohem dříve jako adventní výzdoba především nižších vrstev používal „Paradeisl“ (z lat. paradisum - ráj). Měl obvykle podobu pěti jablíček propojených dřívky do pyramidy, býval různě zdobený a do jablíček byly upevněné svíčky. Paradeisl se mu říkalo proto, že strom s jablky, tedy rajský strom poznání, byl již od středověku součástí liturgických představení a ozdobený jehlan měl tento strom připomínat. Svíčky se stejně jako v případě věnce zapalovaly vždy v neděli. Paradeisl zcela ustoupil poněkud praktičtějšímu adventnímu věnci, ale dnes je na některých místech tato tradice opět obnovována.

PhDr. Magdalena W. Dvořáková

Citované zdroje:

Adam, Adolf: *Liturgický rok – historický vývoj a současná praxe*. Praha: Vyšehrad, 1998.
Christbaum oder Paradeisl? Dostupné z: volkverlag.de/seitenblicke/christbaum-oder-paradeisl
Vondruška, Vlastimil: *Cirkevní rok a lidové obyčaje*. České Budějovice: Dona, 1991.
Zimmermannová, Marie: *Poselství křesťanských svátků*. Hradec Králové: Biskupství královéhradecké, 2011.
Zíbrt, Čeněk, *Veselé chvíle v životě lidu českého*, Praha: Vyšehrad, 2006.

Letošní adventní věnec v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích (foto: D. Faustus)



30. výročí kanonizace sv. Anežky České



2011
1989
2019

NÁRODNÍ POUŤ DO ŘÍMA

■ Pondělí 11. listopadu 2019

11.00 hod.

Před zahájením pouti zavítali biskupové do baziliky sv. Klimenta, kde se modlili k českým národním patronům a připomenuli 1150 let od úmrtí sv. Cyrila. Poté v katakombách pod bazilikou, kde je hrob svatého Cyrila, vzdali patronům také úctu a díky.

15.00 hod.

Slavnostní zahájení národní pouti v Římě v bazilice Santa Maria Maggiore. Mši svatou celebroul arcibiskup olomoucký Jan Graubner, homilii pronesl brněnský biskup Vojtěch Cikrle.

■ Úterý 12. listopadu 2019

Den 30. výročí kanonizace sv. Anežky České

10.00 hodin

Hlavní bohoslužba národní poutě se konala ve bazilice sv. Petra. Slavnostní mši ke cti sv. Jana Pavla II. celebroul Dominik kardinál Duka OP, homilii pronesl pomocný biskup pražský Zdenek Wasserbauer. Po bohoslužbě ve svatopetrské bazilice zamířil liturgický průvod společně s vládní a senátní delegací k oltáři sv. Václava, kde se biskupové pomodlili za vlast. Poté biskupové společně s oficiální delegací sestoupili do katakomb svatopetrského chrámu, kde se pomodlili u sochy sv. Anežky, u hrobu sv. Petra i na místě dlouhodobého odpočinku kardinála Josefa Berana.

18.00 hod.

V bazilice sv. Jana v Lateránu byl v podvečer na programu koncert České nebe. Uvedl dílo vzniklé také u příležitosti svatořečení Anežky. Představen byl cyklus hudebních skladeb zasvěcených českým světcům a patronům. Hudební doprovod: Hudba Hradní stráže a Policie ČR a pěvecké sbory Collegium hortense, Entropie, Pěvecký sbor SGV (Filip Macek), Schola brněnské mládeže (Štěpán Policer) a SMOG pod vedením Plk. Mgr. Jana Zástěry.

20.00 hodin

Koncert chval Scholy brněnské mládeže (SBM) v kostele sv. Marcelína a Petra v Lateránu.



Společná modlitba biskupů v bazilice sv. Klimenta u hrobu sv. Cyrila



Zahájení národní pouti v bazilice Santa Maria Maggiore



Hlavní bohoslužba v bazilice sv. Petra v Římě



Hlavní bohoslužba národní pouti ve svatopetrské bazilice

Národní pouť do Říma / Praha

„Srdečně vítám poutníky z České republiky společně s kardinálem Dominikem Dukou z Prahy, arcibiskupem Janem Graubnerem z Olomouce, se všemi biskupy Čech, Moravy a Slezska a společně s představiteli veřejného života. Jste zde dnes proto, abyste si připomněli výročí kanonizace sv. Anežky České, kterou uskutečnil zde v bazilice sv. Petra před třiceti lety sv. Jan Pavel II. Kéž se sv. Anežka, kterou zde připomíná vámi přinesená socha, za vás i nadále přimlouvá. Kéž s novým nadšením žijete podle evangelia mezi tolika spoluobčany, kteří Pána Ježíše ještě neznají, a nasazujete své síly pro společné dobro. Finanční sbírka pro chudé, kterou jste uskutečnili ve jménu sv. Anežky, je toho krásným znamením. Srdečně vám děkuji. Ať vám všem Pán požehná!“

(Slova Svatého otce Františka tlumočil do českého jazyka P. Milan Glaser z Radio Vaticana.)



Poutníci z České republiky při setkání se Svatým otcem



Audience u Svatého otce Františka



Socha Koruna sv. Anežky České



Stanisław kardinál Dziwisz, emeritní krakovský arcibiskup v pražské katedrále



Bohoslužba v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha na Pražském hradě

■ Středa 13. listopadu 2019

Pravidelné audience se na náměstí sv. Petra zúčastnily celkem desetitisíce poutníků z celého světa. Velkou skupinu tvořili poutníci z České republiky, kteří se s papežem Františkem setkali v rámci národní pouti do Říma. V závěru audience předal biskup Jan Vokál, předseda poutního výboru, papeži mimořádný pamětní dar - sochu Koruny svaté Anežky České, umělecké dílo z dílny akademického sochaře Daniela Ignáce Trubače. Kromě sochy byl papeži Františkovi předán také finanční dar pro chudé s konečnou částkou 1,2 milionu Kč. Peníze byly vybrány během sbírky, která probíhala od 1. 6. do 31. 8. 2019 na území celé ČR.

Začátek a závěr audience doprovodily čtyři sbory z ČR: SGV Velehrad, Collegium hortense z Teplic, Brněnská schola mládeže a sbor z Mostu. Náměstím zazněla také česká národní hymna.

KATEDRÁLA SV. VÍTA, VÁCLAVA A VOJTĚCHA V PRAZE

■ Sobota 16. listopadu 2019

V pražské katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha v sobotu 16. listopadu 2019 vyvrcholily oslavy 30 let od kanonizace sv. Anežky České a 30 let od pádu totalitního režimu v naší zemi. Slavnostní bohoslužby se účastnili čeští a moravští biskupové, apoštolský nuncius v ČR Charles D. Balvo, bývalý apoštolský nuncius v ČR Diego Causero, kněží, řeholnice a řeholníci, hosté z domova i ze zahraničí a stovky věřících, kteří přišli společně poděkovat za kanonizaci Anežky Přemyslovny a za dar svobody v naší zemi. Slavnostní mši svatou celebroidl Stanisław kardinál Dziwisz, emeritní krakovský arcibiskup a dlouholetý osobní sekretář papeže Jana Pavla II.. Ve své promluvě poděkoval za pozvání a vzpomněl na volbu papeže Jana Pavla II., která otřásla základy komunistického impéria střední a východní Evropy. Podle kardinála Dziwisze se před třiceti lety v naší zemi uskutečnila i duchovní revoluce. Na konec bohoslužby udělil Dominik kardinál Duka Zlatou svatovojtěšskou medaili Arcibiskupství pražského zesnulému PhDr. Václavu Bendovi in memoriam, za celoživotní zápas o svobodu církve svého národa, dále Mons. Václavu Malému, pomocnému biskupu pražskému, za úsilí o svobodu církve a národa, a Ing. Janu Smrčínovi za rozvoj svobodné katolické charity a prohloubení piety lidických obětí.

Redakce

Foto: Roman Albrecht, Vojtěch Hlávka / Člověk a Víra, Dominik Faustus
Zdroj: ČBK, církev.cz

30. výročí kanonizace sv. Anežky České

Příběh bulharské misie - rozhovor s P. Antonínem Komanem

P. Antonín Koman, SDB se narodil v Ostravě 16. dubna 1951 a má pět sourozenců. Vyučil se strojním zámečnickem, poté při práci vystudoval večerní gymnázium a po maturitě absolvoval dva roky základní vojenské služby ve Varnsdorfu. Po vojně další dva roky pracoval a následně nastoupil do semináře. Po vysvěcení sloužil v Opavě, ve Vsetíně, v Hošťálkově, Lidečku, Prostějově a ve Ptení, což, jak sám říká, byla dobrá příprava na budoucí činnost misionáře. V roce 1994 odešel na misií do Bulharska, kde strávil 20 let. Dnes slouží v Rumburku jako výpomocný duchovní.

Jak se to přihodí, že se člověk stane misionářem?

Jako kluk jsem ministroval a také jsem hodně četl. Měl jsem rád dobrodružné knihy, třeba se mi líbil El Cid, což sice nebyl misionář, ale byl to bojovník hájící mravní hodnoty a já takové hrdiny obdivoval. Když už jsem byl novokněz – primici jsem měl v roce 1982 – tak jsem působil ve Vsetíně. Jednou mne navštívil spolubratr, P. Václav Klement a chvíli jsme si povídali. A pak najednou odjel a až zpětně jsem se dozvěděl, že odjel do Koreje na misií a že to bylo rozloučení. Byl komunismus a on nám nesměl říct, že se chystá vycestovat. Nemohl tušit, že se blíží pád režimu a že se bude moci podívat domů. Tehdy to byl jednosměrný krok, jako u prvních misionářů. Když třeba odjeli do Patagonie, už se nikdy s blízkými nesetkali. Já jsem P. Klementa nesmírně uznával. Usilovně studoval korejskou kulturu, takže netrvalo dlouho a přišly zprávy, že už káže korejsky, což je obdivuhodné. Tehdy to opravdu bylo úplně jiné, dnes mají lidé možnost, že jedou třeba jen na rok, což bych v té době určitě využil. Tím nechci snižovat složitost dnešní misie, ale je to dnes v tomto ohledu lehčí a často se také jede na místo, které už je připravené.

To byl můj první osobní zážitek s misií. Působil jsem pak v různých farnostech a ohromě mě to bavilo. Navíc jsem měl to štěstí, že jsem se šestkrát stěhoval. Mnoho lidí by to třeba tížilo, ale mne to netížilo, spíš jsem tak získal spoustu různých známých. Ale samozřejmě nebylo to jednoduché. Taky jsem měl obrovské štěstí na své první šéfy. Můj první nadřízený, páter František Vičar, to byl doslova světec. Od komunistů dostal nesmírně do těla a odbočím, ale když umřel, tak měl na pohřbu více hostů než Petr Bezruč. Já byl mladý nadšenec a on mi zpočátku připadal nedůvěřivý, ale nakonec jsme si k sobě našli cestu, hodně jsem se naučil a byl mi velkou oporou. Dalším velkým štěstím bylo,



že jsem bydlel s velmi starým knězem, otcem Augustinem Spurným. U něj jsem byl rok a byla to velká škola.

Další byl páter Erich Pepřík, u kterého jsem strávil tři roky a který mě doslova vychoval. Každý večer jsme rozprávěli, strašně mě obohatil a díky němu jsem změnil spoustu návyků. Musím říct, že ze mě dokázal dostat to nejlepší a moc rád na něj vzpomínám. A pak samozřejmě páter Josef Olejník. Proč o nich mluvím: za nás to bylo s přípravou tak, že nás vysvětili, dostali jsme vysvěcení a bylo. Najednou jsme museli být nejen duchovní, ale také učitelé, psychologové, ekonomové, prostě všechno možné. Pán Bůh to ale zařídil tak, že jsme potřebné vědomosti získali jinou cestou. Vzpomínám třeba, že jsem měl začít učit náboženství a děsil jsem se, co s těma děckama mám propána dělat. Samozřejmě byli ukázněnější než dnes, ale zase jsem jich měl čtyřicet. P. Olejník za mnou přijel a do půlnoci mi vše vysvětloval, kreslil. Tehdy jsme neměli k dispozici počítače, co bych třeba dal za kopírku, vše se muselo opisovat ručně. Ale díky němu jsem si rozpracoval systém výuky a dařilo se mi, třebaže to nikdy nešlo úplně hladce.

Zmínil bych i dalšího výborného kněze, pátera Miloše Blažka. Byl to umělec, malíř a sochař, opravil spoustu památek a já mu jako kluk, ještě v Ostravě, ministroval. Jako bohoslovec jsem k němu chodil a pomáhal jsem mu. Jenže tu energii co on měl – on by byl utahal i koně. Běžně dělal do dvou do tří v noci. I on mě nesmírně duchovně posunul. Pamatuji se, že jsem si mu pak stěžoval na strasti novokněže, jak to všechno jde ztuha a že je to dřina, ale když jsem viděl, s jakým nasazením pracuje, tak jsem si říkal: Když to dokáže on, tak to zkusím dokázat taky. Musím říct, že mě vlastně doprovázel, aniž jsem teh-

dy znal slovo doprovázení, a to takovým způsobem, že jsem ani neviděl, jak mne nenásilně formuje.

Jak šel čas, to už jsem byl na pátém místě, v Lidečku, což bylo asi moje nejlepší působení. Byl jsem tam pouze osm měsíců, ale vytvořilo se tam neskutečné klima... Nastoupil jsem po páteru Karlíkovi Plevákovi, což byl takový otec farnosti (v Lidečku sloužil 33 let – pozn. red.). S ním ani komunisti nehnuli a já tam nejdřív ani nechtěl jít. Říkal jsem panu biskupovi: Proč já. Je tam snad nejvíc věřících na Moravě a já ještě nemám dostatečné zkušenosti a nebudu si vědět rady. Jenže otec biskup Vrana byl rázný a prostě řekl: „Půjdeš tam a basta.“ A tak jsem šel a nakonec to bylo úžasné a z té zkušenosti jsem těžil léta.

Pak, zčistajasna, přijel provinciál a zeptal se mne, co bych říkal misií v Bulharsku. Já měl na Bulharsko krásné vzpomínky, protože jsem tam byl kdysi se školou za odměnu a tehdy to bylo, jako bych se dostal do Ameriky, protože nejdál jsem se vypravil tak leda k babičce. A tím to začalo. Musel jsem do Prahy, kde jsme s P. Petrem Němcem, se kterým jsme se přihlásili, začali studovat bulharštinu, ale jen na chvíli, protože pak už jsme byli vysláni a dál se učili za letu.

Do Sofie jsme přijeli 20. dubna 1994 po dvou dnech cesty. V čele byzantské diecéze, jak oni říkají exarchátu, byl tehdy Ďjado Vladyka, Metodí Stratiev – v Bulharsku biskupa tituluji Ďjado Vladyka. A tak jsme přišli za Ďjadou Metodim. Přivítal nás příjemný starý pán a jeho první otázka byla: „Nemáte hlad?“ Čímž si nás zcela získal, protože hlad jsme samozřejmě měli a jeho bezprostřednost nás okouzila...

Zpočátku jsme tedy pobývali u otce biskupa, u nějž působily sestřičky eucharistinky (Kongregace sester Nejsvětější svátosti – pozn. red.), které měly velmi blízko k idejím Dona Boska a zrovna pořádaly tábor pro asi padesát dětí. A protože už byly staré, tak nás požádaly, zdali bychom jim nepomohli, což jsme velice uvítali. Tábor byl ve starobylém městečku v horách, Koprivčici, a my tam strávili skoro tři týdny. Bylo to hodně náročné, neustále se slovníkem v ruce, což vedlo ke spoustě komických situací, ale na druhou stranu, děti se nestyděli nás opravovat, a tak jsme se velmi zdokonalili v bulharštině.

Vy jste ale sloužili podle východního ritu, že?

V Bulharsku po pádu komunismu zůstaly asi dvě procenta katolíků, z čehož 70 % se hlásí k pravoslaví, a tehdejší nunciis,

Mons. Mario Rizzi, doporučil přijmout východní obřad, který je bulharské mentalitě bližší. Slovo dalo slovo a náš provinciál svolil, že budeme východní salesiáni, což byla naprostá rarita. Museli jsme se učit liturgiku, místo breviáře jsme najednou měli „časoslov“ a tak. A naše studium východní liturgie – abych to nepřehnal, Djado nám ji kompletně vysvětlil asi za dvě hodiny, navíc v bulharštině. Já jsem se s východní liturgií setkal poprvé v životě, na pravoslavné mši jsem do té doby nebyl. Dál jsme samozřejmě liturgii studovali po celou dobu pobytu u otce biskupa, tedy asi měsíc. Zpočátku to bylo hodně jiné, ale nakonec jsme si ji oblíbili. A když sloužíte mši svatou, liturgie může být různá, ale stále je to mše svatá...

Nicméně to přinášelo i různé humorné situace, protože východní církve používají jiný liturgický kalendář a rozdíl je až pět týdnů. Tady jsme třeba měli už po Velikonočních, ale v Bulharsku byl ještě přísný půst.

Jak vlastně vaše misie zpočátku probíhala?

Přišli jsme do Bulharska a hledali jsme, kde bysme mohli začít. Nikdo nás tam nečekal. Bulharsko bylo v Evropě asi nejtěžší misie, protože to je pokřesťanská zem. Kdysi to byli křesťané, ale teď se k tomu jen těžko vracejí. Přesto ale třeba papež Jan XXIII. tam byl devět roků jako nuncius, Bulhaři ho milovali a říkali mu „Bulharský papež“. Hodně se na víře podepsala doba komunismu. Všichni kněží si odseděli nejméně deset let a sekularizační země byla nesmírná.

Od počátku jsme se poctivě snažili dělat to, co máme, a vypomáhalj jsme, kde se dalo. Zkraje jsme navštěvovali řádové sestřičky a pomáhali s dětmi, a když už jsme je trochu lépe poznali, tak jsme s nimi podnikali různé akce. A oni přiváděli své kamarády a komunita se postupně rozrůstala. Jak opravy fary pokračovaly, tak přišli další pomocníci a pak dobrovolníci. Člověk cítil Boží požehnání. Potom přišel náš hlavní rádce, český salesián Václav Klement, a navrhl, že bychom mohli začít pracovat s Romy. Zároveň se hodně postaral o to, abychom měli na činnost nějaké prostředky. Další člověk, bez kterého by misie nikdy nemohla být tak úspěšná, byl náš provinciál P. Benno Beneš, který vlastně bulharskou misii dostal za úkol a jeho opora byla nesmírná a je dodnes. Jezdil za námi, volal nám, staral se, sháněl nám prostředky a úžasné nám fandil.

Co bylo primárním cílem této misie?

Celé to vycházelo z přání Jana Pavla II., aby salesiáni šli do Bulharska a dílo sv. Jana Boska se dostalo i k bulharské mládeži. P. Benno Beneš, náš provinciál, dostal patronát nad Bulharskem za úkol.

V té době byli Bulhaři dle statistik na posledním místě v Evropě co se týče religiozity. Nakonec bylo rozhodnuto, že půjdeme do Kazanlaku, za socialismu industriálního města, kde dnes žije asi 70 tisíc obyvatel. Z Čech jsme přišli dva, P. Petr Němec a já. Asi za půl roku přijel ještě otec Richard Kalus, ale ten byl záhy vyslán do Delčeva. Měli jsme nějaké představy, ale skutečnost byla trochu jiná. Nastěhovali jsme se do vybydlené fary, i když fary – léta v ní byla školka, kterou než původní obyvatelé opustili, tak ji zapálili. Jak vypadaly rákosové stropy po hašení vodou si dovedete představit, padalo nám to na hlavu. My jsme měli plány, že budeme dělat takovou tu klasickou salesiánskou práci, že tam vytvoříme školu, nějaký ten internát a že ty děti budeme trochu vychovávat, ale ty nám úplně postavili na hlavu a my museli fungovat ze dne na den, jak si vyžadovala situace a co přinášel život.

Moc se mi hodilo, že jsem měl řemeslo a už jsem zakusil těžkou práci. Jako vyučený strojní zámečník a svářeč jsem měl spoustu práce s opravami našeho centra. Jako první věc jsme vytvořili kapličku. Na její slavnostní otevření se sešlo pár místních a přijel i otec biskup, což bylo velmi povzbudivé. Pak ale samozřejmě přišla taková ta šed', běžný život. U oltáře jsme měli převahu, byli jsme tři a v kapličce nikdo nebo jeden člověk. A tuhle situaci jsme prožívali poměrně dlouho a bylo to těžké, protože jsme sem přišli z živých farností. Přesto jsme to, že tam můžeme být, vnímali jako dar.

Takže jsme odsloužili mši svatou, a teď co? Dál jsme se učili bulharsky, sami jsme si vařili, po mši jsme se převlékli do montérek a opravovali. A lidé nás u toho pozorovali. Za chvíli se v místním tisku objevil článek o popech v montérkách, což pro ně bylo naprosto neobvyklé, ale asi jim to imponovalo. A my jsme dělali, rachotili, i když byla polední siesta, kterou Bulhaři drží od asi 2 do 4, protože je horko. Zlom nastal, když se na nás přijel podívat jeden starý pán. Představil se jako pan Papukčiev a že hledá „pana Salesiána“ a divil se, že tam žádný pan Salesián není. Museli jsme mu vysvětlit, že se jedná o kongregaci a on na to, že se zase hlásí do služby. On totiž asi před padesáti lety ministroval místnímu starému knězi, kterého zfanatizovaná svazácká mládež jednou zmlátila tak, že zemřel, farnost zanikla a z fary udělali školku. A teď, po padesáti letech, se dozvěděl, že se sem vrátili kněží, a tak nás vyhledal a stal se z něho naprosto nejlepší, nezištný pomocník. A nejenom že s námi sloužil a neuvěřitelně obětavě nám pomáhal, ale dokonce před našimi zraky zemřel. Byli jsme zrovna s P. Petrem v kanceláři u jeho syna, kam přišel a zemřel tam. Bylo to nesmírně dojemné a zůstala nám na něj moc hezká vzpomínka. A jeho děti jsou oporou ve farnosti dodnes.



A dnes je tedy situace v Kazanlaku jaká?

Myslím si, že v Kazanlaku už vědí, kdo jsou salesiáni. Školku se podařilo úplně předělat. Vnitřní prostory se vybourali a je v ní krásný moderní kostelík i s ikonostasem. Přišli noví lidé, například na zkušenou dva studenti misionáři z Indie, a začalo to fungovat se vším všudy. Jeden se sice vrátil, ale druhý zůstal a už je knězem. Naš biskup jej vysvětlil, přijal východní svěcení, a to byly úžasné momenty. Do kostelíka na obřad přišlo hodně lidí, i hostů z Čech. A před pár dny mi otec Petr volal, že náš exarchát bude povýšen na eparchii, tedy něco jako biskupství!

Vy jste v Bulharsku strávil kolik roků?

Celkem dvacet. Byl to kus života, a to se vám zapíše. Zpočátku jsme se horko těžko prokousávali, ale čím je něco těžší, tím více si to člověk oblíbí.

Já potom, už sám, z Kazanlaku odešel do Delčeva, což je městečko na řecké hranici, kde jsem dva roky zastupoval otce Richarda, a potom do Jambolu, což je zase blízko moře. Tam jsem zůstal patnáct let. Měl jsem dva kostelíky, jeden východní a jeden západní. V tom západním byl knězem otec Josaphat Chichkov, jeden z bulharských mučedníků odsouzených komunisty k smrti, kterého svatý otec Jan Pavel II. blahoslavlil. Mně se s pomocí Boží a lidskou podařilo tento krásný kostelíček obnovit. S tím východním je spojený chodbičkou. Mše svatá bývala vždy tři neděle ve východním, protože je to přece jenom východ, a jednou v měsíci v západním, protože lidé měli rádi obě ty mše svaté. Naučili se obě liturgie a vzdycyky všichni přišli tam i tam.

Ty roky byly samozřejmě náročné a člověk v tom občas plave. Když dám nějaký dar, tak je to pěkné, ale když dám rok ze svého života, je to nevratná půjčka. Tedy nevratná pro nás, ale je to pro Pána Boha, a to se vrací jinak.

Děkuji za rozhovor

PhDr. Magdalena W. Dvořáková

Foto: salesiánský archiv v Kazanlaku

Svatá Anežka Česká

Anežka Přemyslovna byla nejmladší dcerou českého krále Přemysla Otakara I. a jeho druhé ženy, Konstancie Uherské. Narodila se 20. ledna 1211, pravděpodobně v Praze, a od útlého dětství byla vystavena různým vlivům, které formovaly její osobnost. Jako tříletá byla se svojí sestrou Annou poslána do cisterciáckého kláštera v Třebnici, který založila vratslavská vévodkyně Hedvika se svým mužem Jindřichem Bradatým. Přemysl Otakar I. totiž Anežku v rámci sňatkové politiky zasnoubil s jejích synem Boleslavem a bývalo zvykem, aby byla od chvíle zasnoubení vychovávána v rodině svého snoubence. Malá Anežka se tak v útlém věku ocitla v cizí zemi. Od Hedviky, ještě za Anežčina života kanonizované, však získala silný vztah k víře a zárodoky sociálního citění. Když jí bylo šest let, Boleslav zemřel, a tak se její pobyt ve Slezsku stal z politických důvodů bezpředmětným a Anežka se musela vrátit do Prahy. „Doma“ však opět nebyla dlouho. Jako místo jejího dalšího vzdělávání jí byl vybrán premonstrátský klášter v Doksanech, kde žila do svých přibližně osmi let, než jí otec opět zasnoubil, tentokrát se synem císaře Fridricha II. Jindřichem. Anežka byla vyslána do Vídně, kde jí byl jako pěstoun vybrán vévoda Leopold VI. Babenberský, který však chtěl s Jindřichem sezdát svou vlastní dceru a Jindřicha ovlivnil natolik, že nakonec prohlásil, že si Anežku nevezme a r. 1225 se skutečně oženil s Leopoldovu dcerou Markétou. Anežka tak v raném věku zakusila sílu mocenských intrik, ale situaci pokorně přijímala a sílu čerpala ze své víry, upevněné pobyty v kláštrech. Příštích osm let strávila v Praze a plně se oddávala víře a dobročinnosti. Mezitím se o ni ucházel ještě anglický král Jindřich III. Plantagenet, ale její otec vyjednával podmínky sňatku příliš dlouho a k dohodě nedošlo. Když Přemysl Otakar I. zemřel, o její ruku se opět přihlásil Jindřich, který prohlásil své manželství s Markétou za neplatné, a zároveň samotný císař Fridrich. To už ale vládl Anežčin bratr Václav, který, jsa svědkem letitých sňatkových intrik, ponechal rozhodnutí na Anežce, která sňatky odmítla a „Pohrdnuvši císařem pro Krista,“ rozhodla se vstoupit do kláštera. Nejprve však

své rozhodnutí oznámila papeži, který její žádost přijal a u císaře se jí zastal, takže nakonec i její nápadníci rozhodnutí přijali v míru.

Anežka obdivovala ideály chudoby a učení sv. Františka z Assisi i sv. Kláry, zakladatelky Řádu chudých paní (později přejmenovaného na klarisky). Abatyši Kláře imponovaly snahy Anežky jakožto princezny vůči potřebným a dokonce jí napsala dopis. Celkem si vyměnily čtyři listy a je tak přirozené, že Anežka vstoupila právě do tohoto řádu (r. 1234, ve svých 24 letech).

Anežka ze svého věna, po vzoru své sestřenice Alžběty Durynské (svatořečené r. 1235), která svůj život zasvětila pomoci chudým a nemocným, založila někdy kolem r. 1231–33 špitál a s podporou svého bratra zahájila stavbu kláštera, jenž se měl „stát v plném smyslu pražským Assisi,“ a jehož se, po složení věčných slibů, stala abatyší. Zároveň založila i špitální bratrstvo (od r. 1237 Křížovníci s červenou hvězdou), což z ní činí jedinou ženu, která založila i mužský řád. Anežka byla nejen horlivá ve víře a pomoci bližním; pro klášter získala vzácné relikvie, byla zdatnou diplomatkou a pomáhala prosazovat zájmy přemyslovců. V souladu se zásadami pokory a snaze mít více času na modlitby a péči o bližní rezignovala r. 1237 na funkci abatyše a nechala se nazývat jen starší sestrou.



Anežka zemřela 2. března 1282, ve věku na svoji dobu požehnaných 71 let, a byla pochována v kapli Panny Marie v klášterním kostele sv. Františka. O její kanonizaci začala jako první usilovat Eliška Přemyslovna, avšak její svatořečení nebylo z různých, včetně politických, důvodů uskutečněno po mnoho století. Jedním z problémů bylo, že za husitských válek byly ostatky ukryty na neznámé místo. Zajímavostí je, že Jan Papoušek ze Soběslavi, litoměřický probošt v letech 1453–1455, údajně řekl, že až se pozůstatky najdou, naše země dojde pokoje. K prvnímu kroku došlo 3. 12. 1874, kdy byla papežem Piem IX. beatifikována na popud tehdejšího arcibiskupa Bedřicha Schwarzenberga. O století později se podařilo objevit část ostatků ve Španělsku, na zámku El Escorial, kam je v 16. stol. dovezla císařovna Marie, vdova po Maxmiliánu II., díky svým příbuzenským vztahům s kastilskými králi. Po dlouhém úsilí byly naplněny veškeré požadavky kurie a 12. listopadu 1989 byla Anežka Česká svatořečená Janem Pavlem II.

PhDr. Magdalena W. Dvořáková

Ilustrace: Sv. Anežka v tzv. Oseckém lekcionáři z konce 13. stol.

Foto: Reliéf sv. Anežky v kostele Narození Panny Marie v Doksanech

Citované zdroje:

Dytrtová, Anežka: Sv. Anežka Česká - život a ikonografie světice, Praha: PedFUK, 2013.

KADLEC, Jaroslav (ed.). Bohemia sancta: životopisy českých světců a přátel Božích. Praha: Zvon, 1990.

KYBAL, Vlastimil. Svatá Anežka Česká: historický obraz ze 13. století. Brno: L. Marek, 2001.

Wollnerová, Dorothea. Příběh hledání hrobu svaté Anežky České, dostupné z: archeologienadosah.cz

Životopisy svatých, dostupné z: catholica.cz

Kostel Narození Panny Marie

Kláster sester premonstrátek Doksany

Na strategickém brodu přes řeku Ohři, nedaleko od Litoměřic, naleznete barokní komplex premonstrátského kláštera s kostelem Narození Panny Marie. Předpokládá se, že klášter byl založen kolem roku 1144 kněžnou Gertrudou Babenberskou a jejím mužem Vladislavem II., pravděpodobně současně s mužským premonstrátským klášterem na Strahově. Provizorní dřevěné budovy nového kláštera a kostela byly vysvěceny roku 1145 za přítomnosti knížecího páru a zemské šlechty a byly sem uvedeny první řeholnice. Uvádí se, že dřevěný areál roku 1200 vyhořel a o osm let později byl vyplněn vojsky Oty IV. Brunšvického, takže se dle dobových listin potýkal s vážnými existenčními problémy a hrozil jeho zánik. K lepšímu se situace obrátila až r. 1226, kdy se jej ujal Přemysl Otakar I. a vydal tzv. Doksanské privilegium, listinu, která klášter a jeho poddané osvobozovala od různých celních a poddanských povinností a potvrzovala jeho majetkovou državu. Období blahobytu však ukončila tragická smrt Přemysla Otakara II. na Moravském poli r. 1278 a následné řádění braniborských vojsk, před kterými se údajně musely doksanské sestry uchýlit za hradby Litoměřic. V krátké době bylo zničeno vše. K nápravě došlo za vlády Václava II, který se pustil do obnovy zbědované země a klášteru potvrdil jeho privilegia. V této době rozkvětu zde pobývala i Anežka Česká a vznikl cenný iluminovaný kodex, tzv. *Bible doksanská*, připisovaný sestře Budislavě, kterému jako předloha pravděpodobně posloužil vzácný rukopis *Cursus Sanctae Mariae*, patřící právě Anežce.



Kláster zažil ještě několik dalších tragédií, čímž si vysloužil přizvisko *Plačící klášter*. Velkou pohromou byl vpád vojsk Jana Žižky r. 1421, kdy byl vypálen a množství řeholnic, které odmítly přijmout pod obojí, upáleno. Další ranou byly selské vzpoury a třicetiletá válka, kdy byl klášter opakovaně vyplněn. Ve 2. pol. 17. stol. byla zahájena rozsáhlá barokní přestavba, která určuje jeho současný vzhled. Přestože jméno prvního stavitele se nedochovalo, dá se předpokládat vliv strahovského architekta Giovanniho Domenica Orsiho. V roce 1682 v díle pokračoval Giulio Broggio a po něm se zde vystřídala ještě celá řada architektů. Základní kámen nového konventu byl položen r. 1683. Stavební úpravy vyvrcholily v první třetině 18. stol., ze kdy pochází také stávající kostel Narození Panny Marie. Žel, dobré roky utnuly josefínské reformy. Klášter byl r. 1782, tedy záhy po dokončení velkolepé přestavby, zrušen. Část památek byla převezena na Strahov, zbytek rozprodán v dražbě. Areál sloužil jako kasárna a špitál. Následně se dostal do soukromých rukou a od této doby hovoříme o klášteru a zámku, neboť jeho tehdejší majitelka část kláštera přebudovala na šlechtické sídlo. Po r. 1945 objekt připadl státu a stal se sídlem krajského střediska Státního ústavu památkové péče. Po skončení totality došlo k obnově kláštera zásluhou sester z polského kláštera ve Zwierzynci. Řádové sestry se sem vrátily roku 1998.

Kostel Narození Panny Marie, který je součástí areálu kláštera, byl původně románskou bazilikou. Současný chrám pochází z období barokní přestavby v letech 1710–1720. Je založen na půdorysu latinského kříže, kterému dominuje výrazná kupole, dílo T. Haffeneckera. V západním průčelí se nacházejí dvě čtyřboké věže. Na hlavní osu chrámu navazují boční ramena příčné lodi s rozměrnými apsidami. V osách apsid se dochovala původní úzká okna s bohatě profilovaným ostěním. Součástí kostela je unikátní románská krypta z počátku 13. stol., kde spočívají mj. ostatky zakladatelky kláštera, Gertrudy Babenberské.



Kryptu charakterizují řady románských sloupků zdobených rostlinnými a zvířecími motivy.

Interiér kostela je barokní, s dechberoucí štukovou, malířskou i sochařskou výzdobou. Valenou klenbu zdobí fresky J. Hiebela, hlavní oltář je z roku 1703 a vévodí mu obrazy Petra Brandla. Zdejší varhany byly mimořádně vzácným nástrojem z roku 1732. Dnes se nacházejí v Národním muzeu české hudby v Praze.

PhDr. Magdalena W. Dvořáková
Foto: Dominik Faustus

Citované zdroje:

Krpeš, Václav: *Historie Doksán*. Dostupné z: obec-doksany.cz
Doksany - Klášter premonstrátek. Dostupné z: kralovskedilo.ktf.cuni.cz
Národní památkový ústav: Doksany – klášter a zámek. Dostupné z: npu.cz/sights/klaster-doksany
Pamatkovykatalog.cz



V původní barokní skříni se nacházejí varhany z dílny Josefa Melzera z r. 1929, které jsou rovněž unikátním nástrojem.

Příběhy apoštolského vyznání víry

Všemohoucnost, jako podstatná vlastnost Boží, je jistě jedním z největších tajemství, na která člověk nemůže svým rozumem dosáhnout. S jiným nedosažitelným tajemstvím Božím, totiž s Boží věčností, nemáme absolutně žádnou zkušenost, takže tato vlastnost Boží se naprosto vymyká naší lidské zkušenosti pozemského, časem určovaného života. U všemohoucnosti tomu však tak úplně není. S projevy moci, síly, někdy ničivé, jindy blahodárné, máme zkušenosti jak ze světa lidí, tak z přírody. Děsivě rozpoutané a rozbouřené ničivé živly přírody, ale též nádherná, pokojná, barevná a přívětivá krajina, která přímo neodolatelně zve k tomu, aby tam člověk našel blažený domov; lidé se silným charismatem, vzbuzujícím ve společnosti důvěru, vděčnost a blahodárné utváření mezilidských vztahů, ale i lidé, kteří svou sebestředností a ješitností vytvářejí mezi lidmi napětí, rozdělení, pro zvýšení své moci lidí rozešťávají, ponižují, činí vůči sobě nenávidnými. Máme tedy z pozemské zkušenosti dost zážitků mocných sil skrytých jak v člověku, tak v přírodě, blahodárných i děsivě ničivých. Zdá se, že tato děsivá i přívětivá moc a síla byla zásadním původním zažíváním Boží přítomnosti a Jeho jednání s lidmi i přírodou. Dnes se považuje jako formující první zkušenost Izraele jako Božího lidu s Jahvem, Bohem milosrdným i děsivě hrozivým, při událostech kolem exodu z Egypta. Jeho moc a síla, ano, Jeho všemohoucnost tehdejší teprve se formující Boží lid zakoušel nesmírně intenzivně. V té době nejmocnější říše Středomoří a Blízkého východu, Egypt, je mocnými ranami rozpoutaných chaotických sil přírody bičován, drcen, bořen, ničen. Tyto násilné ničivé síly má plně v rukou Bůh Izraele, jsou projevem Jeho všemohoucnosti, strašlivě mocné síly, srážící zbožněného krále na kolena, drtící bezohledně jeho nebetyčnou, ale přitom směšně bezmocnou pýchu. Tato hrozivá a ničivá moc Boží dosahuje vrcholu, když posílá anděla Zhoubce, který bezohledně zabíjí všechny prvorozené syny v egyptských rodinách, i prvorozeného, k zbožnění určeného syna a nástupce „všemocného“ faraóna. Tato hrozivá moc Boží sráží na kolena, zesměšňuje každého, kdo si osobuje více, než k čemu je stvořen, totiž aby sloužil Bohu, ne, aby ze sebe boha dělal. Následující prudký a bouřlivý zásah Boží všemohoucnosti jsou rozestoupené vody moře, aby mohl Jeho lid – bezradní otroci – projít skrz „bezedné“ moře suchou nohou, zatímco perfektně vyzbrojené a důmyslně vycvičené egyptské vojsko je v živlu zaplavujících vod utopeno a naprosto vymazáno z povrchu zemského. Samozřejmě můžeme říci: „No, je to trochu pateticky přehnané,“ takhle to přeci být úplně



VĚŘÍM V BOHA VŠEMOHOUCÍHO

nemohlo, to je naprosto nepředstavitelné. Když toto řekneme, tak možná k historicky přesné tehdejší události budeme blíží, než když si budeme představovat nepředstavitelné, tak trochu hrubě řečeno, jak v nějakém neskutečném cirkuse. Potom ale nepochopíme, co nám Bůh chce skrze svatopisce, který nemá jiné prostředky, jak vyjádřit Boží všemohoucnost, než konkrétními, i když asi přísně historicky hodně nadnesenými obrazy, jak sdělit nedokonalé pojem všemohoucí moci, která se někdy projevuje strašlivě, bezohledně a ničivě. Na mořský břeh vyplavená mrtvá těla ještě před chvílí hrdých, silných vojáků, nyní bezvládných politováníhodných loutek, u kterých zpívají, tančí a v extázi chválí Boha za Jeho záchranu bývalí otroci, nyní svobodní a hrdí lidé, jsou dalším působivým obrazem hlubokého zážitku zkušenosti mocného působení Hospodina. No, není to úžasný příběh o Boží všemohoucnosti, která někdy může člověku nahánět posvátnou hrůzu, pyšného člověka může krutým způsobem rozdrtit a toho, kdo nerespektuje tuto moc Boha, sráží násilně na kolena? Možná jsem se trochu rozvášnil, ale opravdu to tak pociťuji při čtení a představení si tohoto podivného příběhu, který nejenom stál u zrodu Božího lidu, ale utvářel a dodnes utváří myšlení společenství Božích dětí.

Ještě chvíli zůstaňme u Boží „strašlivé“ moci, jak ji zažívali tehdejší Izraelité. Hora Sinaj, Boží hora. Bůh, Pán této hrozivé hory, sám varuje svůj lid: „Sřezte se vystoupit na horu nebo i dotknout se jejího okraje. Kdokoli se hory dotkne, musí zemřít; nedotkne

se ho žádná ruka, bude ukamenován nebo zastřelen.“ Bůh strašlivě mocný. „Celá hora Sinaj byla zahalena kouřem, protože Hospodin na ni sestoupil v ohni. Kouř z ní stoupal jako z hutě a celá hora se silně chvěla. Zvuk polnice víc a více sílil.“ Bůh nahánějící posvátnou hrůzu.

Ale pak něco naprosto nečekaného: Ten nejpokornější ze všech lidí se nebojí. Jen on – Mojžíš – může vystoupit na horu a setkat se s tímto strašlivým Bohem, vzpřímený a svobodný. Opět nádherné poselství: pokorný člověk se nebojí, pokorný člověk odzbrojuje hrozivě všemohoucího Boha a nepochopitelně mocná Bytost se stává Mojžíšovým přítelem. Člověk hovoří s Bohem ne sražen na kolena, ale „tváří v tvář, jako přítel s přítelem“. Nádherný zvrat Boží děsivé všemohoucnosti.

A právě zde nastává rozjímání proroka, který nahlíží Hospodinovu všemohoucnost ne jako děsivou a ničivou, ale jako harmonicky, pokojně a krásně tvořivou. Bůh Hospodin tvoří svět všemohoucím, dobrotivým, radostným a láskyplným slovem: „Budiž světlo!“ A do temnoty chaosu a bezedné smrtonosné hlubiny nekonečných vod je vnášen řád, hranice, zachraňující pevnina, prostor pro šťastný život. Stvořitel „viděl, že je to dobré“ ... nastává nový prosvětlený, barevný a příjemný den. ... I řekl Bůh: „Učiňme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby. ...jako muž a ženu je stvořil. A Bůh jim požehnal ... Bůh viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré. ...sedmého dne přestal konat veškeré své dílo. A Bůh požehnal a posvětil sedmý den, neboť v něm přestal konat (šabat – odpočinul) veškeré Svě stvořitelské dílo.“ K tomuto odpočinutí, „šabatu“, je přizpůsoben člověk, stvořený jako Boží partner, přítel. Druhá tvář Boží všemohoucnosti – dobrotivá, pokojná zvoucí do láskyplného, oblažujícího společenství, šťastného, důvěru a bezpečný domov poskytujícího vztahu.

Všemohoucnost Boží – veliké a bezedné tajemství. Člověk ale je do jeho zažívání pozván už zde na zemi. Všemohoucnost Boží – může být oblažující, pokojná, plná života, ale též hrozivá, nepochopitelná, v lidských očích krutá, slepá. Neproniknutelné tajemství nadpřirozeného světa Božího má vždy tyto dvě tváře. Ve starém krásném příběhu zkušenosti člověka s touto silou Boží je však člověk jakoby stavitel výhybek této Boží moci. Pokora je tou zázračnou silou, která zbavuje člověka strachu z Boha, i tváří v tvář strašlivým a jakoby nesmyslným katastrofám, kterých jsme někdy svědky.

Snad zbývá dodat: V Ježíši Kristu je Boží všemohoucnost synonymem Božího milosrdenství. Ale o tom snad přistě.

R.D. Mgr. Jiří Voleský

Ilustrace: Sébastien Bourdon, Hořící keř, 17. stol.

PŘEDSTAVUJEME KNIHU

VILIAM JUDÁK, JEZULIATKO OPĚT PRICHÁDZA

Pozorný čtenář si jistě vzpomene na knihu nitranského biskupa, prof. Viliama Judáka s názvem *Jezuliatko prichádza*, která byla v minulém roce představena mimo jiné i v časopise *Zdislava* (5/2018). S obdobným titulem *Jezuliatko opäť prichádza* chce již zmíněný renomovaný autor prostřednictvím své nově vydané publikace opět ukázat krásu a velikost posvátného času adventu a vánoc.



Je milé a zároveň vzácné, že tento uznávaný vědecký církevní historik nás chce opakovaně povzbudit a zároveň potěšit srozumitelným a lehce uchopitelným slovem, jež chce být věrohodným obdiváním pro všechny, a to bez rozdílu. Tento univerzální rozměr knihy ocení nejen čtenáři z řad zasvěcených osob, ale i ti nejmenší, kteří mají rádi poutavé prozaické vánoční příběhy, prolínající se s něžností poezie této sváteční doby. Struktura samotného díla je koncipována do dvou základních částí, přičemž první s názvem: *Putovanie adventným a vianočným časom* (s. 17-111) nese v sobě charakter chronologického uspořádání od první neděle adventu až do Křtu Páně. Těchto čtyřicet čtyři přiměřeně dlouhých zamyšlení nás každodenním rozjímáním touží hlavně přiblížit novorozenému Spasiteli světa. Druhá polovina knihy s názvem *Pri jasličkách* (s. 119-259) nabízí čtenáři „pestrobarevnou kytici“ třiceti šesti meditačních zamyšlení v podání tuzemských, ale i zahraničních autorů.

Je nutné zmínit, že se jedná o publikaci zcela praktickou, jež má především sloužit jako duchovní průvodce, jak můžeme vyčíst z úvodních slov samotného autora.

Preto je vhodné, skôr ako si všimneme úvahu na príslušný deň, abysme si prečítali príslušnú biblickú časť. Vytvorme si vo svojom dome či byte, najlepšie pri svetle sviece na adventom venci, „komôrku“ a započívajme se do toho, čo nám Boh pripravil za pokrm na konkrétny deň. A potom sa to s Božou pomocou usilujeme zžiť v rôznych okolnostiach nášho života.

Věřím, že toto zde představované dílo si najde své příznivce i v řadách české veřejnosti, a to i proto, že vychází v nám blízkém slovenském jazyku. V kontextu tohoto, ale i skutečnosti, že nitranský biskup je častým hostem naší diecéze, je tato knižní novinka představována i na těchto stránkách.

V souvislosti s již napsanými větami dávám, coby recenzent, této knize kladné ohodnocení a doporučení nejen k šíření, ale i k její bohulibé četbě.

doc. ThDr. Prokop Patrik Maturkanič, PhD.
litoměřická diecéze

Titul: Jezuliatko opäť prichádza

Autor: Viliam Judák

Obálka: reprodukce obrazu slovenského akademického malíře Ondreja Zimku s názvem *Madona s cudzokrajným motýľom*

Nakladatelství: Spolok svätého Vojtecha

Rok prvního vydání: 2019

Objednávky na: www.ssv.sk

Přes zásadní celostátní a kanonizační výročí posledních týdnů bude mít naše kalendárium opět pouze diecézní rozměr. Jméno Františka Vlčka je dnes v podstatě zapomenuté. Tento turnovský rodák a absolvent teologických studií v Římě se za druhé světové války jako farář v Krnsku u Mladé Boleslavi stal od 1. ledna 1944 generálním vikářem tzv. českého generálního vikariátu, tehdy mezi protektorát a říšskou župu Sudety rozdělené litoměřické diecéze. Do stejné funkce jej pak po svém příchodu do Litoměřic v roce 1947 povolal i biskup Štěpán Trochta. Vlčkovy nezpochybitelné duchovní, organizační a morální kvality způsobily, že po státem vynuceném dosazení Eduarda Olivy na jeho místo odešel jako administrátor do Rovenska pod Troskami a nakonec byl v roce 1953 odsouzen v procesu s biskupem Trochou. Po amnestii v roce 1960 již nemohl působit v duchovní správě, žil na Turnovsku a posléze v Hradci Králové, kde před 30 lety – 12. listopadu 1989 – zemřel.

Římská studia a vysoké odborné kvality naopak mohl několik desetiletí před Vlčkem plně rozvinout Johann Schlenz. Jeho specializací bylo církevní právo a církevní dějiny, a tyto obory vyučoval na počátku 20. století na teologickém učilišti při litoměřickém kněžském semináři. Tehdy také sepsal dosud nepřekonané knihy o počátcích litoměřického biskupství. V roce 1914 přešel na německou teologickou fakultu do Prahy, kde se vyprofiloval v předního církevního právníka své doby, přičemž četnými publikacemi reagoval i na legislativní proměny ve vztazích církve a státu za 1. republiky. Nezapomínal však ani na rodnou diecézi a postupně vydal knihy o litoměřické katedrále či kapitule. Po odchodu z fakulty žil od roku 1935 v Litoměřicích, kde také 14. listopadu 1939, tedy před 80 lety, zemřel. Pohřben je v rodném Rádle na Liberecku.

Tři dny po Schlenzově úmrtí, avšak o 190 let dříve, tedy 17. listopadu 1749, byl v Hořticích u Volyně pokřtěn (přesné datum narození není známo, snad se tak stalo o dva dny dříve) Václav Leopold Chlumčanský z Chlumčan a Přestavlk. Po vysvěcení na kněze působil mj. jako kaplan v Klášterci nad Ohří, farář ve Skorotcích či děkan v Děčíně. Posléze se stal členem metropolitní kapituly, pražským pomocným biskupem a generálním vikářem. V letech 1802 až 1815 byl biskupem v Litoměřicích a následně až do své smrti 14. června 1830 pražským arcibiskupem.

Dramaticky odlišný byl příběh relativně „běžného“ kněze litoměřické diecéze Emila Brúny, který se v Držkově u Železného Brodu narodil před 110 lety – 23. listopadu 1909. Po kněžském svěcení působil na četných farách na Turnovsku a Mladoboleslavsku, od roku 1944 byl farářem v Bakově nad Jizerou. Pevným lpěním na církevních zásadách a odporem ke komunismu si „vysloužil“ na jaře 1951 přeložení do pohraniční Chrastavy na Liberecku. Zde se setkal s naprosto odlišnou pastorační situací, trpěl zdravotními problémy a zřejmě i obavami ze zatčení. Emil Brúna zemřel v Chrastavě již 5. července 1951. Podle oficiálního vyšetřování se jednalo o sebevraždu, ovšem řada nesrovnalostí ve vyšetřování nás spíše vede k přesvědčení o násilném činu, snad způsobeném členy KSČ. V žádném případě však nelze pochybovat o tom, že Brúnova smrt byla zásadní měrou zapříčiněna tlakem vládnoucího režimu.

Rovněž před 110 lety, tedy konkrétně 28. listopadu 1909, zemřel po 27letém litoměřickém episkopátu Emanuel Jan Křítel Schöbel. Tento rodák z Radvanic u Broumova, úspěšný pedagog a velmistr řádu křížovníků s červenou hvězdou se stal litoměřickým biskupem v roce 1882. V době bujících národnostních sporů se mu podařilo udržet si jakousi nestrannost, resp. nadstrannost a přes svůj německý původ např. pro české studenty založil konvikt při piaristickém gymnáziu v Mladé Boleslavi, který měl být jakýmsi předstupněm kněžského semináře. Velký rozvoj za jeho episkopátu zaznamenalo i bohosudovské gymnázium a rovněž se přičinil o skutečně hromadné usazení četných ženských řeholních komunit v řadě měst diecéze, kde působily především ve zdravotní a sociální oblasti.

Prosinec je pak spíše ve znamení připomenutí různých úmrtí. Před 230 lety, konkrétně 7. prosince 1789, zemřel šestý litoměřický biskup Emanuel Arnošt z Valdštejna – nejen s ohledem na toto výročí mu bude věnována výstava v litoměřické galerii, o níž budeme informovat v příštím čísle. Před 25 lety, 10. prosince 1994, zemřel výjimečný kněz naší diecéze, dlouholetý zpovědník litoměřických seminaristů a farář v Čečelicích, Hermann Schmid. Již neuvěřitelných 10 let uplyne 22. prosince od úmrtí někdejšího generálního vikáře, kanovníka a administrátora v Lounech či Lovosicích Milana Bezděka. Hned následujícího dne si připomeneme 150 let od narození Adolfa Šelbického, který se po pastoračním působení v četných farnostech stal v roce 1924 kanovníkem a později kapitulním děkanem a generálním vikářem. Z této funkce odstoupil pod tlakem německých orgánů v roce 1939, později žil v ústraní a po těžké nemoci zemřel až v roce 1959.

Mgr. Martin Barus

Zprávy z diecéze

Vzpomínka na všechny věrné zemřelé na městském hřbitově v Litoměřicích

V sobotu 2. listopadu 2019 od 15 hodin se na litoměřickém městském hřbitově konala dušičková pobožnost, kterou vedl biskup Mons. Jan Baxant. Za přítomnosti generálního vikáře Mons. Martina Davídka, děkana litoměřické farnosti R.D. Jozefa Szeligy, zástupců města a množství věřících pronesl kázání a pomodlil se za duše v očistci. Poté se s průvodem odebral k hrobce svých předchůdců, litoměřických biskupů, kde se přítomní pomodlili. Pobožnost byla letos opět spojena se vzpomínkou na čestného občana Litoměřic, československého vojenského pilota z období II. světové války generála v.v. Františka Cháberu. Na jeho počest přeletěly nad hřbitovem dva vojenské letouny Gripen. Průvod navštívil i místo jeho odpočinku, kde promluvil starosta Litoměřic Mgr. Ladislav Chlupáč a položil květiny na jeho hrob.



Foto: Dominik Faustus

Dušičkové setkání kanovníků litoměřické kapituly

Ve čtvrtek 7. listopadu 2019 se od 10 hodin konalo setkání členů Katedrální kapituly svatého Štěpána v Litoměřicích. Setkání začalo mší svatou v katedrále, která byla věnována památce všem zemřelým členům litoměřické kapituly. Hlavním celebrantem byl probošt kapituly P. Jiří Hladík, O.Cr., který na konci mše svaté vzpomněl také na litoměřického biskupa Mons. Josefa Koukla, který by 8. listopadu oslavil své narozeniny.



Foto: Dominik Faustus

Kanovníci se po mši odebrali do kapitulní síně, kde projednali důležité otázky související se správou jim svěřených záležitostí, jak to vyplývá ze stanov kapituly.

V Galerii a muzeu litoměřické diecéze byly představeny nové exponáty

V Litoměřicích se ve čtvrtek 7. listopadu 2019 od 17 hodin v Galerii a muzeu litoměřické diecéze odehrálo slavnostní uvedení nových výjimečných děl barokního umění, zapůjčených od litoměřického biskupství a umístěných do expozice. Průvodního slova se ujal



Foto: Dominik Faustus

probošt litoměřické kapituly J.M. can. Jiří Hladík, O.Cr. Mezi díly vyniká obraz následovníka Karla Škréty z konce 17. století s námětem Seslání sv. Ducha, a dále liturgické předměty zhotovené ze vzácných kovů, např. monstrance, zlatěné kalich s filigrány a českými granáty, ciborium. Výjimečným exponátem je i kroupka vytvořená ze skořápky kokosového ořechu se zlaceným stříbrem.

Studenti v Bohosudově si připomněli události před 30 lety



Foto: Jiří Breu

V pondělí 11. listopadu 2019 se uskutečnilo na Biskupském gymnáziu, Základní škole a Mateřské škole Bohosudov setkání s europoslancem RNDr. Alexandrem Vondrou. Pan Vondra se studenty vyššího gymnázia hovořil o událostech před třiceti lety, kdy probíhala „sametová revoluce“. Reagoval také na jejich otázky, které se týkaly jak minulosti, tak jeho současné práce. Pan Vondra si pak prohlédl školu a navštívil také Baziliku Panny Marie Bolestné.

V Klášterci nad Ohří jsou další opravené varhany v diecézi

Nově zrekonstruované varhany přijel ve čtvrtek 21. listopadu zkontrolovat diecézní organolog Mgr. Radek Rejšek do kostela Nejsvětější Trojice v Klášterci nad Ohří. Jak řekl místní duchovní správce P. Artur Šciana: „Oprava tohoto královského nástroje se protáhla na šest roků a cena se vyšplhala přes dva a čtvrt miliónu korun.



Foto: Dominik Faustus

Na financování rekonstrukce varhan se podílelo Ministerstvo Kultury ČR, Město Klášterec nad Ohří, Biskupství litoměřické, společenství místních farníků, soukromí dárci a lidé dobré vůle.“

Žehnáni nového hasičského vozu ve Velkých Žernosekách

V sobotu 23. listopadu 2019 v 15 hodin požehnal generální vikář Mons. Martin Davídek ve Velkých Žernosekách za účasti starostky obce Jaroslavy Růfusové, zástupců hasičského sboru a řady místních občanů, nový hasičský vůz Ford Transit, který bude sloužit k přepravě hasičů při zásahu. Naposledy byl takto nově vybavení žernosečtí hasiči před 30 lety. Právě v době, kdy si připomínáme tři desítky let od události v roce 1989, bylo vhodné obnovit tuto techniku, a tak konečný výsledek je plodem několikaletého úsilí, které vyvíjelo zastupitelstvo již pod vedením předchozí starostky Ludmily Pafelové. V letošním roce se tato věc podařila, což obec zdůraznila i trikolórou, kterou ozdobila zmiňovaný vůz.

Žehnáni kaple a pamětní desky zahynulých pilotů v Hrádku u Rané

V sobotu 23. listopadu 2019 se uskutečnilo žehnáni obnovené výklenkové kapličky v Hrádku u Rané. Výklenkovou kapli obnovil místní obyvatel, který provozuje v Rané muzeum letectví a umístil na ní také pamětní desku letců, kteří zahynuli v důsledku leteckých neštěstí, a kteří létali z Rané.



Foto: Dominik Faustus

Kapli po opravě požehnal generální vikář Mons. Martin Davídek na žádost místního duchovního správce R.D. Radima Vondráčka, který do ní umístil obrázek sv. Josefa Kopertinského, patrona pilotů, letců, cestujících letadlem, kosmonautů a parašutistů. Hudební

doprovod zajistila část rockové kapely Vítkovo kvarteto. Slavnost byla zakončena v místním muzeu letectví na Rané.

Poděkování za svobodu v pražské svatovítské katedrále

V pondělí 25. listopadu 2019 se v pražské katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha konal koncert ke 30. výročí pádu komunismu ve střední Evropě. Koncert pořádal Institut Adama Mickiewicze a Polský institut v Praze. Účinkovali I, CULTURE Orchestra - symfonický orchestr mladých hudebníků ze země Východního partnerství, Sborny Krakovské filharmonie a sólisté: Iwona Hossa, Karolina Sikora, Anna Lubańska, Adam Zdunikowski a Piotr Nowacki.



Foto: Dominik Faustus

Vše pod vedením Krzysztofa Pendereckiho a Macieje Tworeka. Koncert se konal pod záštitou prezidenta České republiky Miloše Zemana, prezidenta Polské republiky Andrzeje Dudy a arcibiskupa pražského Dominika kardinála Duky. Litoměřickou diecézi zde zastoupil generální vikář Mons. Martin Davídek. Po koncertu se přítomní zástupci diplomatického sboru setkali v pražském arcibiskupském paláci.

Žehnání zvonů kostela sv. Jana Nepomuckého v Hřensku

Ve středu 27. listopadu 2019 se od 14 hodin konalo v Hřensku před kostelem sv. Jana Nepomuckého žehnání dvou kostelních zvonů - jednoho starého a jednoho nového.



Foto: Alexandr Vanžura

„Původně byly chomutovskou zvonárnou HEROLD v roce 1924 do kostela ve Hřensku instalovány dva zvon, z nichž jeden byl v průběhu II. světové války, konkrétně v roce 1942, rekvírován. Zbýlý zvon byl 19. září 2019 sejmut a odvezen do pražské zvonárny, kde byl celkově opraven. Chybějící, dnes již nový zvon, byl v minulých týdnech odlit v Holandsku, a poté dovezen do České republiky a následně k nám do Hřenska. Nyní tak máte možnost detailně si prohlédnout mistrovskou práci Petra Rudolfa Manouška, za kterou mu s velkou upřímností a vděčností děkuji.“

vedl v úvodní řeči starosta Hřenska JUDr. Zdeněk Pánek. Následně pak přítomný generální vikář Mons. Martin Davídek oba zvonu požehnal. Poté byly zvonu umístěny do věže kostela, který je nejnižší nad mořskou hladinou položený kostel v České republice.

Zemřel R.D. František Kocman



Ve čtvrtek 28. listopadu 2019 zemřel ve věku nedožitých 83 let R.D. František Kocman. Na kněze byl vysvěcen 25. června 1961 v Litoměřicích. Celý svůj kněžský život působil v mnoha farnostech litoměřické diecéze, naposledy pak v turnovském vikariátu v Rovensku pod Troskami.

Poslední rozloučení se konalo v pátek 6. prosince 2019 od 11 hodin v kostele sv. Vavřince v Tatobitech při zádušní mši svaté. Poté byly jeho tělesné ostatky převezeny ke kostelu sv. Václava v Rovensku pod Troskami, odkud smuteční průvod pokračoval na místní hřbitov, kde byl uložen do hrobky.

Zádušní mše za Karla IV. v kapli litoměřického hradu



Foto: Mariě Mazánková

Zádušní mši za císaře a krále Karla IV. v kapli litoměřického gotického hradu sloužil v sobotu 30. listopadu 2019 od 14 hodin generální vikář a člen litoměřické katedrální kapituly Mons. Martin Davídek. Císař Karel IV. za dob 20. litoměřického probošta Bohuslava z Pardubic, který byl rodným bratrem pražského arcibiskupa Arnošta z Pardubic, obdařil litoměřickou kapitulou hojnými statky. Když byla na počátku 3. tisíciletí na hradě v Litoměřicích znovuobnovena gotická kaple, stalo se tradicí v blízkosti data úmrtí Karla IV. (+29. listopadu 1378) v této kapli, kde se zřejmě Karel IV. při svém pobytu v Litoměřicích modlival, sloužit za jeho duši mši svatou. Členové kapituly nezapomínají na tuto událost ani po více jak šesti stoletích.

Adventní koncert Ústeckého kraje v Teplicích

V sobotu 30. listopadu 2019 se v kostele sv. Jana Křtitele v Teplicích uskutečnil koncert pod záštitou hejtmána Ústeckého kraje Oldřicha Bubeníčka a litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta. Připravila ho Trautzlova umělecká společnost, z.s. Zazněly na něm v komorním aranžmá skladby z národní pouti do Říma u příležitosti 30. výročí svatořečení sv. Anežky České. Účinkovalo Collegium hortense, SMOG, zpěváci Českého nebe, sopranistky Miroslava Časarová a Veronika Machovcová, varhaník Lukáš Dvořák, trubači Hudby Hradní stráže a Policie ČR a dirigent Jan Zástěra, který je autorem většiny uvedených skladeb.

Instalace nového děkana ve Frýdlantu

V neděli 1. prosince 2019 při mši svaté v 9 hodin byl do farnosti - děkanství Frýdlant v Čechách instalován nový děkan R.D. Artur Šciana, který nahradil



Foto: Dominik Faustus

dosavadního duchovního správce R.D. Mgr. Víta Audyho. Ten se stal farářem ve farnosti Klášterec nad Ohří. R.D. Šciana ve Frýdlantu instaloval generální vikář Mons. Martin Davídek, který na začátku bohoslužby požehnal adventní věnce. Svého nového děkana frýdlantští farníci přivítali a na mši svaté byl přítomen i starosta města Frýdlant Dan Ramzer. Oběma kněžím, kteří si po řadě let služby vyměnili svá kněžská působiště, vyprošujeme mnoho požehnání do služby pro Boží království.

Zemřel P. Tomáš Pavel Genrt OFM

P. Tomáš Pavel Genrt OFM zemřel v pondělí 2. prosince 2019 v pražské nemocnici na Bulovce ve věku 87 let, v 59. roce řeholního života a v 51. roce kněžství.



Za jeho nelehký a bratrsky prožitý život bylo poděkováno při zádušní mši svaté v kostele Panny Marie Sněžné v Praze v úterý 10. prosince 2019. Poté byly jeho ostatky převezeny na Olšanské hřbitovy, kde ho smuteční průvod doprovodil od brány ke hrobu bratří, do kterého byl uložen.

Redakce



Diecézní charita Litoměřice

Domácí zdravotní péče dostane pro příští rok o 30 % navíc, Charita ukončuje stávkovou pohotovost

Zhruba o 30 % více peněz by měl dostat v příštím roce segment domácí zdravotní péče, do mezd a platů půjde sestrám o 8 tisíc korun hrubého víc. Ukazují to propočty odborníků z organizací, které přes půl roku o podmínkách financování vyjednávaly se zdravotními pojišťovnami, ministerstvem zdravotnictví i samotným premiérem. Výrazně jim v tom pomohla podpora 70 tisíc občanů, kteří podepsali petici Doma je doma. Rada ředitelů, nejvyšší orgán Charity, se rozhodla ukončit dosavadní stávkovou pohotovost sester. Ta trvala více než rok.

Závěrečná jednání byla velmi náročná a velmi napjatá. „Takřka do poslední chvíle před vydáním úhradové vyhlášky ministerstva zdravotnictví jsme nevěděli, kolik z našich požadavků bude vyslyšeno. Ale podařilo se nám vyjednat zvýšení superhrubé mzdy sester v domácí zdravotní péči o 10 tisíc korun, sestry tedy obdrží o 8 tisíc hrubého navíc. Bude i lepší bodové ohodnocení výkonů. Podařilo se vyjednat i doplacení nespravedlivých regulací za loňský a letošní rok. Nedokázali jsme prosadit vše, ale i tak celkové navýšení činí zhruba 30 % oproti letošnímu roku,“ uvedla hlavní vyjednávačka za Charitu Ludmila Kučerová.

Jedná se o skok, který by měl zajistit záchranu a stabilizaci dlouhodobě

podfinancované a přitom velmi efektivní oblasti veřejného zdravotnictví. „Jako zástupce největšího poskytovatele domácí zdravotní péče v zemi bych chtěl poděkovat zejména partnerům ze segmentu: Asociaci domácí péče, České asociaci sester – sekci domácí péče a odborné společnosti Gratia Futurum 913, s nimiž jsme společně prosazovali své požadavky. Rovněž bych rád poděkoval zdravotním odborům a tzv. Krizovému štábu proti kolapsu ve zdravotnictví za podporu. Samozřejmě velké díky patří našim sestrám v domácí péči, které to v nelehkých podmínkách vydržely a také všem zaměstnancům, kteří je v protestech podpořili. V zátěžové situaci se potvrdilo, že jsme jednou velkou charitní rodinou. Velké díky za podporu patří i našemu zřizovateli, České biskupské konferenci. Nemůžu zapomenout ani na všechny významné osobnosti, které nám projevovaly účast, a na všechny ty, kteří petici podepsali,“ uvedl ředitel Charity Česká republika Lukáš Curylo.

Série obtížných jednání o financování domácí zdravotní péče pro příští rok začala na jaře letošního roku. Poté, co se zdravotní pojišťovny a zástupci 98 % poskytovatelů péče nedohodli na její podobě, zveřejnila Charita petici Doma je doma. Tu podepsalo během tří měsíců 70 086 občanů. Díky ní se zástup-



cům domácí zdravotní péče podařilo na začátku října dosáhnout veřejného slyšení před petičním výborem Poslanecké sněmovny. Během následných opakovaných jednání s premiérem za účasti ministra zdravotnictví jsme dosáhli změny úhradové vyhlášky pro příští rok i tzv. mzdových indexů.

Charita Česká republika je největší poskytovatel domácí zdravotní péče. Zajišťuje zhruba třetinu celého segmentu. V oblasti domácí zdravotní péče, u jejíhož zrodu v roce 1991 stála, poskytuje jejich 836 sester pomoc 37 400 klientům ročně, dalších zhruba 500 sester poskytuje zdravotní péči v domovech pro seniory a domovech se zvláštním režimem. Charita je také největším nestátním poskytovatelem sociálních a zdravotních služeb v České republice. Pomáhá rodinám, ženám, mužům i dětem bez ohledu na jejich věk, víru nebo zemi původu.

Zdroj: TZ Charita Česká republika



Cena Charity Česká republika 2019

Ceny Charity Česká republika byly uděleny v rámci tradičního koncertu ve prospěch České nemocnice v Ugandě, který pořádala Arcidiecézní charita Praha ve čtvrtek 31. října 2019 ve Smetanově síni Obecního domu v Praze.

Cena je poděkováním a veřejným uznáním za nelehkou a obětavou práci vynikajících pracovníků, dobrovolníků a podporovatelů Charity Česká republika. Cena je udělena od roku 2008. Jednotlivé kandidáty nominují diecézní Charity se souhlasem místního biskupa. Od roku 2012 navrhuje svého kandidáta také Řeckokatolická charita.

Mezi jedenácti vyznamenanými v letošním roce byla také ředitelka Oblastní charity Česká Kamenice Bc. Štěpánka Kecková, která byla nominována za Diecézi litoměřickou.

Paní Štěpánka Kecková je ředitelkou Charity v České Kamenici od roku 2008. Se svým týmem dokázala vybudovat několik specifických zařízení: vězňům ve výkonu trestu a po propuštění slouží komunitní dům Sv. Dismas v Stráži pod Ralskem, v České Kamenici funguje pro lidi v ohrožení, závislé na alkoholu či trpící duševní nemocí domov se zvláštním režimem a také navazující chráněné bydlení.

Vždy hledá způsob, jak podat pomocnou ruku, a svým přístupem umí získat důvěru klientů i spolupracovníků.

*Zdroj informací: Charita.cz
Foto: Lubomír Kotek, Člověk a víra*



FARNÍ CHARITA ČESKÁ LÍPA

STARTÉR – Pracovnice sociálně aktivizační služby úspěšně pomáhají rodinám s dětmi s jejich existenčními problémy, např. udržet si nebo najít vhodné bydlení, a to i přesto, že například najít ubytování romským rodinám, které doposud bydlely a platily nájem, je kvůli neochotě pronajímatelů nadlidský úkol. Dále společně podávají žádosti nadacím, poskytují rodinám potravinovou i materiální pomoc a pomáhají jim navázat komunikaci s širší rodinou, která je v mnoha případech pro řešení svízelných situací velmi důležitá. Zde jsou dva příklady dobré praxe a skvělé práce našich pracovníků:

Hrozilo odebrání dětí, pomohlo propojení s rodinou

Nad matkou samoživitelkou se dvěma dětmi visela hrozba ztráty bydlení kvůli neuhrazenému nájemnému, což by následně vedlo k odebrání dětí a jejich umístění do Zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc.

Pracovnice Startéru v této věci kontaktovala rodinu klientky a za přítomnosti všech uspořádala tzv. případové setká-



DOBŘÁ PRAXE SOCIÁLNĚ AKTIVIZAČNÍ SLUŽBY STARTÉR

ní, na kterém zapříčinila nastavení plánu spolupráce všech zúčastněných při řešení dosavadní krizové situace.

Farní charita Česká Lípa poskytla bezúročnou půjčku ze svého vlastního sociálního fondu na úhradu části dlužného nájemného, aby mohlo dojít k prodloužení nájemní smlouvy do konce letošního roku, a tím tak byla odvrácena hrozba odloučení dětí od matky. Zároveň byla

klientce zajištěna individuální psychologická pomoc a stejně tak podpora spolupráce se členy z širšího rodinného kruhu. V neposlední řadě pak klientka začala intenzivně spolupracovat se sociálními pracovníky na bodech z tzv. preventivní krizové situace, aby nemusela řešit stejné problémy po uplynutí prodloužení nájemní smlouvy.

Nenechat se odmítnout

Druhým příkladem je matka samoživitelka s jedním dítětem, která se přistěhovala z Ústeckého kraje. Pracovnice pomáhala klientce navázat komunikaci a spolupráci s úřadem práce a zajistit dávky státní sociální podpory. Aby mohly být klientce přiznány a vypláceny dávky státní sociální podpory, na kterých byla klientka se synem zcela existenčně závislá, musel být vyřešen jeden zádrhel, a to sehnat od pronajímatele z Ústecka řádné vyúčtování nájemného. Pracovnice nejenže po několika týdnech vyúčtování od pronajímatele, který nejprve řádné vyúčtování odmítal vystavit, skutečně získala, ale pomohla také matce zajistit si u nadace úhradu obědů v mateřské škole pro svého syna a sehnat si práci.

Autor článku a fotografie: Jiří Gottlieber

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA OSLAVÍ V ROCE 2020 KULATÉ 20. VÝROČÍ

Pořadatelem a organizátorem Tříkrálové sbírky je Charita Česká republika. První ročník sbírky proběhl v roce 2000 v olomoucké arcidiecézi. Tehdy vyrazili do ulic na základě staré lidové tradice první dobrovolníci v oblecích králů a koledovali pro potřebné. O rok později se již koledovalo na mnoha místech republiky a postupem času se Tříkrálová sbírka stala největší charitativní sbírkou v Česku. V roce 2020 oslaví sbírka 20. výročí.

Kdy se koleduje?

Malé a mladé koledníky Tříkrálové sbírky potkáte v ulicích s pokladničkami **vždy od 1. do 14. ledna**, a to v doprovodu dospělé osoby, která musí mít u sebe legitimaci a na vyžádání ji předložit. Všechny pokladničky jsou zapečetěny.

Proč se koleduje?

Cílem sbírky je šířit radost a Boží požehnání a vykoledovat prostředky, které pomohou lidem, kteří se ocitli

v situaci, kterou sami nedokáží vyřešit, a rozvoj charitních služeb.

Sbírka přináší mnoho osobních setkání koledníků a dárců, kteří i během krátké chvíle mohou zažít pocit vzájemnosti, solidarity a radosti. Právě to je největším posláním sbírky. Setkávání lidí napříč generacemi, zapojení se do řetězu lidské solidarity.

Jak poznáte koledníka Tříkrálové sbírky?

Koledníci Tříkrálové sbírky jsou dobrovolníci, kteří investují svůj čas a nasazení pro dobrou věc. Poznáte je podle kasičky, na které je logo Charity Česká republika. Kasička je zapečetěna, na pečeti je razítko příslušného obecního, městského úřadu.

Jak můžete přispět?

Přispět můžete přímo do kasiček při návštěvě koledníků. Pokud koledníky nepotkáte nebo byste rádi přispěli jiným způsobem než hotovostí, můžete poslat finanční dar z účtu bankov-



ním převodem, přes internet z karty nebo prostřednictvím dárcovské SMS.

Bližší informace na adrese:

www.trikralovasbirka.cz/jak-prispet/financni-dar/

Aktuální informace najdete na:

www.trikralovasbirka.cz



Martina Špinková, Lene Mayer-Skumanzová

Velká dětská Bible


Velká dětská Bible je určena těm, kteří odrostli jednoduchým biblickým převyprávěním, ale skutečná Bible je pro ně zatím velkým soustem. Poutavé a jen málo upravené příběhy mají stručné úvody, které vysvětlují, jak se žilo v biblických dobách. Prožitek z četby prohlubují podmanivé ilustrace Martiny Špinkové.

376 stran, vázaná, cena 539 Kč

Anselm Grün

365 dní s Anselmem Grünem
Duchovní lékárna pouštních otců


Anselm Grün napsal 365 meditací pro naše duchovní zápasy během roku. Čerpá v nich z moudrosti pouštních otců, z Bible i ze svých bohatých zkušeností. Hledá v nich odpověď na otázku: Jak zacházet s našimi myšlenkami, emocemi a vášněmi, pokud se nás snaží ovládnout a připravit o vnitřní svobodu? Jedním z receptů na takové myšlenky je podle otců poustě připomenout si vhodný výrok z Písma. Když si dáme před oči alternativu k tomu, co je negativní, vyhneme se iluzím, kterých je náš život plný. V Písmu k nám přece mluví sám Bůh.

420 stran, vázaná, cena 359 Kč

Prokop Siostrzonek

Svatá země
Z pouště do Jeruzaléma srdcem, vzpomínkami, rozjímáním a modlitbou


Meditace o místech, kde se setkávali a setkávají lidé s Bohem a Bůh s lidmi. Texty břevnovského arcipata doprovázejí snímky redemptoristy Stanislava Příbyla. Když chcete Svatou zemi nejen vidět, ale i zažít...

192 stran, brožovaná, cena 221 Kč

P. Stanislav Příbyl

Do Říma se svatou Anežkou


Drobná knížka provází poutníky z Čech, Moravy a Slezska významnými kostely a místy Věčného města. Autor věnuje zvláštní zřetel českým stopám v Římě. Bezprostředním podnětem k sepsání tohoto malého průvodce centrem západního křesťanství se stala postava sv. Anežky České, její svatořečení v roce 1989 a připomínka této události při Národní pouti do Říma v roce 2019. Čtenář je proto uveden i do života a díla sv. Anežky a seznámí se s jejími stopami v našich dějinách.

96 stran, brožovaná, cena 89 Kč

Koncert, Polevsko, 16. prosince 2019

Kostel Nejsvětější Trojice. 16.00 hodin. Koncert ZŠ a MŠ Polevsko.

Koncert, Krnsko, 16. prosince 2019

Kostel sv. Jiří, 18.00 hodin.

Česká mše vánoční J. J. Ryby v provedení Smlíšeného pěveckého sboru Boleslav a sólistů.

Koncert, Libochovany, 16. prosince 2019

Kostel Narození Panny Marie, 19.00 hodin. J. J. Ryba: Česká mše vánoční v podání Chorea Academica.

Koncert, Třebenice, 17. prosince 2019

Kostel Narození Panny Marie, 17.00 hodin.

Adventní koncert školního pěveckého sboru ZŠ a MŠ Třebenice.

Koncert, Mimoň, 17. prosince 2019

Kostel sv. Petra a Pavla, 18.00 hodin. Účinkují učitelé a žáci ZUŠ V. Snítla.

Koncert, Česká Lípa, 18. prosince 2019

Bazilika Všech svatých, 11.00 hodin. Koncert Sboru gymnázia Česká Lípa.

Koncert, Liběšice u Litoměřic, 18. prosince 2019

Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 17.00 hodin.

Koncert, Česká Lípa, 18. prosince 2019

Bazilika Všech svatých, 17.00 hodin. Koncert Sboru gymnázia Česká Lípa.

Koncert, Mimoň, 18. prosince 2019

Kostel sv. Petra a Pavla, 18.00 hodin. Účinkují učitelé a žáci ZUŠ V. Snítla.

Koncert, Česká Lípa, 19. prosince 2019

Bazilika minor Všech svatých, 18.00 hodin.

Koncert duchovní hudby na podporu činnosti farní charity v České Lípě.

Koncert, Křinec, 19. prosince 2019

Kostel sv. Jiljí, 17.00 hodin. Adventní koncert, účinkují žáci ZŠ a MŠ v Křinci.

Koncert, Tanvald - Šumburk, 19. prosince 2019

Kostel sv. Františka z Assisi, 18.00 hodin.

Adventní koncert dětských pěveckých sborů Hlásky a Melodia ze ZUŠ Tanvald.

Koncert, Česká Lípa, 19. prosince 2019

Bazilika minor Všech svatých, 18.00 hodin.

Koncert duchovní hudby na podporu činnosti farní charity v České Lípě.

Koncert, Bělá pod Bezdězem, 19. prosince 2019

Kostel Povýšení sv. Kříže, 18.00 hodin. Účinkuje ženský pěvecký sbor Carillon.

Koncert, Bedřichův Světec, 20. prosince 2019

Kostel sv. Jakuba, 16.00 hodin. 10. vánoční zpívání s doprovodem dechového kvarteta pod vedením Jaromíra Brožka.

Koncert, Rožďalovice, 20. prosince 2019

Kostel sv. Havla, 18.00 hodin. Koncert Ondřeje G. Brzobohatého.

Koncert, Kovářská, 21. prosince 2019

Kostel sv. Michaela, 16.00 hodin. Účinkuje smíšený sbor NA-HLAS! z Chomutova.

Koncert, Mšeno, 21. prosince 2019

Kostel sv. Martina, 17.00 hodin. Účinkuje pěvecký sbor Intermezzo.

Koncert, Katusice, 21. prosince 2019

Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 18.00 hodin.

Koncert, Liberec - Ruprechtice, 21. prosince 2019

Kostel sv. Antonína Paduánského, 19.00 hodin. Účinkuje Volné liberecké vokální sdružení ROSEX.

Koncert, Liberec, 22. prosince 2019

Kostel sv. Antonína Velikého, 16.00 hodin. Česká mše vánoční J. J. Ryby v podání Moravského klavírního tria, pěveckého sboru Ještěd a sólistů.

Koncert, Nový Bor, 22. prosince 2019

Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 17.00 hodin. Účinkuje Lusatian Grass.

Nešpory v katedrále, Litoměřice, 22. prosince 2019

Katedrála sv. Štěpána, 17.00 hodin.

Katedrální kapitula u sv. Štěpána v Litoměřicích zve na společnou modlitbu nešpor, která se koná každou neděli. Všichni zájemci o modlitbu jsou vítáni.

Koncert, Hodkovice nad Mohelkou, 22. prosince 2019

Kostel sv. Prokopa, 18.00 hodin. Účinkuje Bělský farní sbor.

Koncert, Slunečná u České Lípy, 23. prosince 2019

Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 18.00 hodin. Pořádá Okrašlovací spolek Slunečná.

Mše sv. pro rodiny s dětmi, Prackovice nad Labem, 24. prosince 2019

Kostel sv. Matouše, 15.00 hodin. Celebruje generální vikář Mons. Martin Davídek.

■ **Štědrovečerní mše svatá pro rodiny, Křesín, 24. prosince 2019**

Kostel sv. Václava, 16.00 hodin, Křesín.
Štědrovečerní mši svatou pro rodiny oslavuje litoměřický biskup Mons. Jan Baxant.

■ **Štědrovečerní mše svatá, Velké Žernoseky, 24. prosince 2019**

Kostel sv. Mikuáše, 21.30 hodin, Velké Žernoseky. Celebrouje generální vikář Mons. Martin Davídek.

■ **Mše sv. z vigilie Narození Páně, Libochovany, 24. prosince 2019**

Kostel Narození Panny Marie, 23.00 hodin, Libochovany. Celebrouje gen. vikář Mons. Martin Davídek.

■ **Hod Boží vánoční - mše svatá, Litoměřice, 25. prosince 2019**

Katedrála sv. Štěpána, 10.00 hodin, Litoměřice.
Mši svatou oslavuje litoměřický biskup Mons. Jana Baxant.

■ **Koncert - České mše vánoční, Hrádek nad Nisou, 25. prosince 2019**

Kostel sv. Bartoloměje, 17.00 hodin. Koncertní provedení České mše vánoční J. J. Ryby.

■ **Svatoštěpánská poutní slavnost katedrály, Litoměřice, 26. prosince 2019**

Katedrála sv. Štěpána, 10.00 hodin, Litoměřice.
Svatoštěpánskou poutní mši svatou oslavuje litoměřický biskup Mons. Jan Baxant.

■ **Koncert, Řitnice, 26. prosince 2019**

Kostel sv. Štěpána, 15.00 hodin. Benefiční koncert na podporu opravy kostela sv. Štěpána, Česká mše vánoční J. J. Ryby v provedení souboru ReBelcanto.

■ **Bohoslužba slova - Česká mše vánoční - J. J. Ryba, Modlany, 26. prosince 2019**

Kostel sv. Apolináře, 16.00 hodin, Modlany. Celebrouje generální vikář Mons. Martin Davídek.

■ **Vánoční koncert, Holany, 27. prosince 2019**

Kostel sv. Máří Magdaleny, 17.00 hodin. Česká mše vánoční J. J. Ryby v podání Musica Braunensis.

■ **Koncert, Josefův Důl, 27. prosince 2019**

Kostel Proměnění Páně, 17.00 hodin. Vánoční varhanní koncert.

■ **Koncert, Smržovka, 29. prosince 2019**

Kostel sv. Michaela archanděla, 16.00 hodin. Vánoční koncert dětského komorního pěveckého sboru a smyčcového kvarteta ZUŠ Železný Brod. Nastudoval a řídí Josef Hlubuček.

■ **Nešpory v katedrále, Litoměřice, 29. prosince 2019**

Katedrála sv. Štěpána, 17.00 hodin.
Katedrální kapitula u sv. Štěpána v Litoměřicích zve na společnou modlitbu nešpor, která se koná každou neděli. Všichni zájemci o modlitbu jsou vítáni.

■ **Děkovná bohoslužba, Litoměřice, 31. prosince 2019**

Katedrála sv. Štěpána, 16.00 hodin, Litoměřice. Děkovnou mši svatou oslavuje litoměřický biskup Mons. Jan Baxant.

■ **Slavnost Panny Marie, Matky Boží, Litoměřice, 1. ledna 2020**

Katedrála sv. Štěpána, 10.00 hodin, Litoměřice.
Slavnostní mši svatou oslavuje litoměřický biskup Mons. Jan Baxant.

■ **Nikodémova noc, Raspenava, 3. ledna 2020**

Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 18.00 hodin. Každý první pátek v měsíci. Litanie, čtení z Písma svatého, tichá adorace, možnost přistoupit ke svátosti smíření, společná modlitba růžence a na závěr svátostné požehnání. Nikodémova noc je především setkáním s Ježíšem v eucharistii - tehdy totiž můžeme dostat odpovědi na to, co se zdá být temné v našem životě, jako Nikodém, který v noci přišel za Ježíšem, aby se ho zeptal (srov. Jan 3,1-21). www.nikodemovanoc.cz, www.farnost-hejnice-raspenava.netstranky.cz

■ **Eucharistická pouť za kněžská a řeholní povolání, Doksany, 3. ledna 2020**

Klášteřínský kostel Narození Panny Marie, 19.30 hodin. Každý první pátek v měsíci se v klášterním kostele v Doksanech koná eucharistická pouť za kněžská a řeholní povolání. Od 19.30 hodin modlitba růžence, ve 20.00 hodin mše svatá, poté adorace, eucharistický průvod a svátostné požehnání.

Změna programu vyhrazena.



NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY



On-line knihkupectví: www.paulinky.cz

Objednávky: objednavky@paulinky.cz

Jungmannovo náměstí 18

110 00 Praha 1

Tel.: 224 818 757

Sherry Weaver Smithová
Vlk a štít



Dobrodružný příběh se odehrává v pátém století na ostrově zvaném Irsko, v době, kdy žil svatý Patrik. A právě s ním se setkává jedenáctiletý chlapec Kieran, který se stará o osiřelé vlčí mládě, jemuž hrozí nebezpečí. Kieran zároveň hledá štít, který by byl natolik silný, aby ochránil jeho samotého i ty, kdo jsou jeho srdci nejbližší. Najde ho?

brož., 159 s., cena 185 Kč

Anna Penna

9 dní k přiblížení se tajemství Vánoc

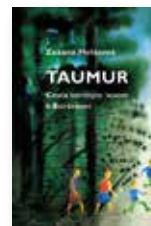


Nověna je inspirována zamyšlením papeže Františka z exhortace *Amoris laetitia (Radost z lásky)*. Na každý den pak připadá i jedna z událostí spjatých s Ježíšovým narozením. Ponořme se tedy do tajemství Vánoc, aby přetvořilo náš život.

brož., 80 s., 95 Kč

Zuzana Holasová

**Taurur
Cesta temným lesem k Beránkovi**



V podivně říší rudého draka, kde nemůžete koupit Bibli v žádném knihkupectví ani si ji vypůjčit v knihovně, utíkají lesem Taurur, Miria a její dva bráškové. Snad najdou tajnou stezku, která je zavede do bezpečí před strašáky. Miria dokonce nalezne mnohem víc – samotného Beránka, na něhož je i rudý drak krátký. Dobrodružná cesta temným lesem od autorky známého románu pro děti Popoupo je rámována příběhy z dějin spásy, z nichž Taurur a Miria čerpají odvahu a naději.

váz., 224 s., 295 Kč

Mourad Jacques – Guillem Amaury (ed.)

Mnich v zajetí islamistů



Poutavé svědectví otce Jacquese Mourada, který prožil téměř pět měsíců v zajetí islamistů, si našlo své čtenáře po celém světě. Pravdivý životní příběh, ve kterém víra vítězí nad násilím, naděje nad nespravedlivostí a milosrdenství a odpuštění nad lidskou krutostí, získal v roce 2019 nejvyšší ocenění na 8. ročníku francouzské Prix littéraire de l'Œuvre d'Orient.

brož., 215 s., cena 259 Kč

Papež František

Modlitba Otčenáš



Kniha obsahuje cyklus katechezí na téma modlitby Otčenáš. Papež František se neustále vrací k zásadní skutečnosti, že jsme v Kristu synové a dcery Otce, který nás nesmírně miluje; odtud pramení i synovská důvěra a směrlost, s níž se obrácíme k našemu Otci na nebesích. A právě ve světle této víry, která je především vztahem, se nám modlitba Páně rozzáří všemi barvami.

brož., 80 s., cena 135 Kč

LITOMĚŘICKÉ BISKUPSTVÍ VYHLAŠUJE VÝBĚROVÉ ŘÍZENÍ

Ojedinelé výběrové řízení vyhlašuje Biskupství litoměřické na pozici člena příchovickeho pastoračního centra pro mládež. Sháníme pro Krista nadšeného mladého muže či mladou ženu bez závazků, se schopností samostatné práce, chápaní zaměstnání v církvi především jako službu, oddanost myšlence pomoci veškeré mládeži orientovat se v životě a světě.

Podmínkou je absolutorium teologické fakulty a ovládnání elektronických médií, stejně tak organizační schopnosti, řídicíky průkaz a znalost anglického, resp. německého jazyka. Platové zařazení je tabulkové, nástup dle dohody.

Zájemci v zalepené obálce předloží žádost o přijetí do zaměstnání s popisem motivace pro službu v církvi, životopis, doporučení svého duchovního správce, potvrzení o mravní bezúhonnosti – výpis z trestního rejstříku, potvrzení o dosaženém vzdělání, lékařské potvrzení o zdravotním stavu. **Vše do 31. ledna 2020.**

Kontakt: Biskupství litoměřické, Dómské náměstí 1/1, 412 88 Litoměřice

E-mail: biskupstvi@dltm.cz



PROSBA O PODPORU POUTĚ DIECÉZNÍ MLÁDEŽE DO SVATÉ ZEMĚ

Milí přátelé, obracím se na Vás s prosbou o podporu Poutě mládeže litoměřické diecéze do Svaté země, která se uskuteční **16. 3. – 24. 3. 2020**. Touto iniciativou odpovídáme na touhu mladých lidí z naší diecéze putovat společně na místa, kde se může posílit jejich víra i vzájemné vztahy. Pokud se Vám zdá tato snaha o podporu křesťanské formace mládeže smysluplná, **můžete na pout' přispět dvěma cestami:**

- 1) buď přímo na účet spolku MATĚJ z. s., číslo účtu: **2001162000/2010**, var. symbol **777**,
- 2) nebo můžete využít stránky, kterou jsme pro tento projekt založili: **darujme.cz/projekt/1202213**

Na Váš dar Vám rádi vystavíme potvrzení o daru, které budete moci uplatnit ke snížení daňového základu. Také můžete naši prosbu poslat lidem z okruhu svých známých, kteří by o podporu takového projektu mohli mít zájem. V neposlední řadě prosíme o duchovní podporu. I my na pouti do Svaté země ponese všechny naše dobrodince ve svých modlitbách. Velké díky za jakoukoli pomoc! Požehnané adventní dny.

P. Jirka Smolek

referent Diecézního centra pro mládež Biskupství litoměřického a spolku MATĚJ z. s., www.dcmz.cz

Děkujeme našim čtenářům a spolupracovníkům za podporu a pomoc při tvorbě časopisu Zdislava a přejeme požehnané svátky vánoční a krásný nový rok 2020.

Redakce



Z dláře

Mons. Jana Baxanta, litoměřického biskupa

2019

- | | | |
|---------|--------------------|---|
| 19. 12. | 10:00 - 11:30 hod. | Konzistoř + UTR, Litoměřice |
| 19. 12. | 17:30 - 18:30 hod. | Návštva Arcibiskupského semináře, Praha |
| 24. 12. | 16:00 - 17:00 hod. | Štědrovečerní mše sv. pro rodiny, Křesín |
| 25. 12. | 10:00 - 12:00 hod. | Hod Boží vánoční, katedrála sv. Štěpána, Litoměřice |
| 26. 12. | 10:00 - 12:00 hod. | Svatoštěpánská poutní slavnost katedrály, katedrála sv. Štěpána, Litoměřice |
| 31. 12. | 16:00 - 17:30 hod. | Děkonná bohoslužba, katedrála sv. Štěpána, Litoměřice |

2020

- | | | |
|-------|--------------------|--|
| 1. 1. | 10:00 - 12:00 hod. | Slavnost Panny Marie, Matky Boží katedrála sv. Štěpána, Litoměřice |
|-------|--------------------|--|

Mons. Martina Davidka, generálního vikáře

2019

- | | | |
|---------|--------------------|---|
| 15. 12. | 09:00 - 10:00 hod. | Mše sv., Rožďalovice |
| 15. 12. | 10:30 - 11:30 hod. | Mše sv., Hrubý Jeseník |
| 16. 12. | 13:00 - 14:00 hod. | Deutschsprachkurs, Litoměřice |
| 17. 12. | 08:30 - 09:30 hod. | Deutschsprachkurs, Litoměřice |
| 17. 12. | 16:00 - 20:00 hod. | Účast na vánoční besídce MŠ sv. Zdislavy, Litoměřice 1 |
| 19. 12. | 10:00 - 11:30 hod. | Konzistoř + UTR, Litoměřice |
| 19. 12. | 16:00 - 19:00 hod. | Předštědrovečerní večere azylového domu Farní charity, Lovosice |
| 24. 12. | 15:00 - 16:00 hod. | Mše sv. pro rodiny s dětmi, Prackovice nad Labem |
| 24. 12. | 21:30 - 22:30 hod. | Štědrovečerní mše svatá, Velké Žernoseky |
| 24. 12. | 23:00 - 00:00 hod. | Mše sv. z vigílie Narození Páně, Líbochovice |
| 25. 12. | 10:30 - 11:30 hod. | Hod Boží vánoční, Levín |
| 25. 12. | 15:00 - 16:00 hod. | Hod Boží vánoční, Velké Žernoseky |
| 26. 12. | 16:00 - 18:00 hod. | Česká mše vánoční - J. J. Ryba, bohoslužba slova, Modlany |

2020

- | | | |
|-------|--------------------|--------------------------|
| 1. 1. | 10:30 - 11:30 hod. | Mše sv., Levín |
| 1. 1. | 15:00 - 16:00 hod. | Mše sv., Velké Žernoseky |
| 5. 1. | 08:30 - 09:30 hod. | Bohoslužba, Líbochovice |
| 5. 1. | 10:30 - 11:30 hod. | Bohoslužba, Třebenice |

Diář aktuálně na www.dltm.cz

PŘEDPLATNÉ

Diecézní časopis Zdislava

- v roce 2020 vyjde pět čísel
- cena 1 ks je 30 Kč

Časopis si můžete buď předplatit, nebo zakoupit přímo u vás ve farnosti.

Pokud nás kontaktujete, zašleme vám požadované číslo poštou.

Objednávky:

- písemně na adrese: Redakce Zdislava, Dómské náměstí 9, 412 88 Litoměřice
- e-mailem na zdislava@dltm.cz
- telefonicky na +420 734 871 023

PŘEDPLATNÉ

Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické. **Adresa redakce:** Biskupství litoměřické – diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 9/9, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz).

Za obsah časopisu odpovídá Mons. Martin Davidek (davidek@dltm.cz). **Výkonná redaktorka:** Magdalena W. Dvořáková (zdislava@dltm.cz). **Redakce:** Dominik Faustus (faustus@dltm.cz).

Grafická úprava: StudioLinka. **Tisk:** Tisk Horák, a.s., Ústí nad Labem. **Objednávky a distribuci** zajišťuje Biskupství litoměřické (zdislava@dltm.cz), tel. +420 734 871 023.

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na neuvěřitelné nebo zkrácené příspěvků. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042 © Biskupství litoměřické



Pouť za kněžská a řeholní povolání v Doksanech
6. prosince 2019

Foto: Dominik Faustus



**Kanonické vizitace
v mladoboleslavském vikariátu**
Mladá Boleslav, Záboří, Mělník

Foto: Martin Davídek



KOSTEL VŠECH SVATÝCH

Litoměřice

Foto: Dominik Faustus

